

T.C
DOKUZ EYLÜL ÜNİVERSİTESİ
GÜZEL SANATLAR ENSTİTÜSÜ
MÜZİK ANASANAT DALI
SANATTA YETERLİK TEZİ

**PAUL TAFFANEL
VE
MORCEAUX IMPOSE GELENEĞİ**

Sezin ALICI

Danışman
Yrd. Doç. Çiler AKINCI

İzmir - 2010

YEMİN METNİ

Sanatta Yeterlik Tezi olarak sunduğum “Paul Taffanel ve Morceaux Imposé Geleneđi” adlı çalışmanın, tarafımdan, bilimsel ahlak ve geleneklere aykırı dűşecek bir yardıma başvurmaksızın yazıldığını ve yararlandığım eserlerin bibliyografyada gűsterilenlerden oluştuğunu, bunlara atıf yapılarak yararlanılmış olduğunu belirtir ve bunu onurumla doğrularım.

.../.../.....

Sezin ALICI

TUTANAK

Dokuz Eylül Üniversitesi Güzel Sanatlar Enstitüsü' nün/...../..... tarih vesayılı toplantısında oluşturulan jüri, Lisanüstü Öğretim Yönetmeliği'ninmaddesine göre Müzik Anasanat Dalı öğrencisi Sezin ALICI'nın "Paul Taffanel ve Morceaux Imposé" konulu tezi incelenmiş ve aday/...../..... tarihinde, saat ' da jüri önünde tez savunmasına alınmıştır.

Adayın kişisel çalışmaya dayanan tezini savunmasından sonra dakikalık süre içinde gerek tez konusu, gerekse tezin dayanağı olan anabilim dallarından jüri üyelerine sorulan sorulara verdiği cevaplar değerlendirilerek tezin başarılı olduğuna oy birliği ile karar verildi.

BAŞKAN

ÜYE

ÜYE

ÜYE

ÜYE

YÜKSEKÖĞRETİM KURULU DOKÜMANTASYON MERKEZİ

TEZ/PROJE VERİ FORMU

Tez No:

Konu Kodu:

Üniv. Kodu:

•Not: Bu bölüm merkezimiz tarafından doldurulacaktır.

Tez/Proje Yazarının

Soyadı: ALICI

Adı: Sezin

Tezin/Projenin Türkçe Adı: Paul Taffanel Ve Morceaux Imposé Geleneği

Tezin/Projenin Yabancı Dildeki Adı: Paul Taffanel and the Morceaux Imposé Tradition

Tezin/Projenin Yapıldığı

Üniversitesi: D.E.Ü.

Enstitü: G.S.E.

Yıl:2010

Diğer Kuruluşlar :

Tezin/Projenin Türü:

Yüksek Lisans:

Dili: Türkçe

Doktora:

Sayfa Sayısı: 76

Tıpta Uzmanlık:

Referans Sayısı: 24

Sanatta Yeterlilik:

Tez/Proje Danışmanlarının

Ünvanı: Yrd. Doç.

Adı: Çiler

Soyadı: AKINCI

Türkçe Anahtar Kelimeler:

- 1- Paul Taffanel
- 2- Fransız Flüt Ekolü
- 3- Paris Konservatuvarı
- 4- Morceaux Imposé
- 5- Morceaux de Concours

İngilizce Anahtar Kelimeler:

- 1- Paul Taffanel
- 2- French Flute School
- 3- Paris Conservatory
- 4- Morceaux Imposé
- 5- Morceaux de Concours

Tarih:

İmza:

Tezimin Erişim Sayfasında Yayınlanmasını İstiyorum

Evet

Hayır

ÖZET

Paul Taffanel, günümüze kadar uzanan Fransız Flüt Ekolü'nün öncüsü olarak kabul edilmiştir. Theobald Boehm'ün 19. yüzyılda flüt mekanizmasındaki arayışları, bilimsel çalışmaları ve ince hesapları sayesinde flüt enstrümanı en mükemmel halini almıştır. Taffanel bu flütü benimsemiş ve öğrencilerine verdiği derslerde bu flütü kullanmıştır. Taffanel'in 19 yüzyılda gerek kendi yazdığı, gerekse diğer çağdaş bestecilere yazdırdığı daha ciddi eserler, Üflemeli Çalgılar Oda Müziği derneği için kazandırdığı oda müziği eserleri, opera temaları üzerine fanteziler sayesinde flüt yerini ve ününü farklı bir boyuta taşımıştır. Bununla da kalmayıp Mozart ve Bach gibi dev besteciler tarafından daha önce yazılmış olan ve neredeyse unutulmaya yüz tutmuş olan flüt eserlerini yeniden gün yüzüne çıkartmıştır.

Taffanel'in flüt repertuarı ve eğitimine sağladığı katkılar sayesinde Fransız Flüt Ekolü ortaya çıkmıştır. Bu ekolü gelecek kuşaklara aktarmak amacıyla Flüt Metodu ve Lavignac Ansiklopedisinde kapsamlı bir makale kaleme almıştır. Ancak bu iki önemli esere de son noktayı koymaya ömrü yetmemiş, daha sonra kendi öğrencileri Gaubert ve Fleury tarafından tamamlanmıştır. Bu eserler günümüz flütçüleri için değerli ve yeri doldurulamaz bir miras olarak kabul edilmektedir.

Paris Konservatuvarında öğretmenlik yaptığı sıralarda eğitim yöntemleri ve sınav geleneklerinde çok sayıda yeniliğe imza atmıştır. Öte yandan yüzyıllardır süregelen Morceaux Imposé geleneği artık flüt öğretmenlerinin yazdığı eserler olmaktan çıkıp, çağdaş bestecilerin yeni eserlerine dönüşmeye başlamıştır. Gabriel Faure, yazdığı Fantezi ile konservatuvar konkuruna eser yazan ilk flütçü olmayan çağdaş besteci olmuş ve Taffanel sayesinde bu bestecilerin sayısı ve bu sayıyla birlikte flüt repertuarındaki eserlerin sayısı günden güne artmaya başlamıştır.

Morceaux Imposé, Fransızca'da zorunlu parça anlamına gelmektedir.

Morceaux Imposé kapsamına giren parçalar, Paris konservatuvarından mezun olabilmek için öğrencilerin çalması zorunlu olan eserlerdir. **Morceaux Imposé** eserlerinin flüt repertuarına ve flüt tekniğine olan etkisini 19. yüzyıl eserlerinde açıkça görmekteyiz. Bu eserler çağdaş besteciler tarafından yazıldıkça teknik olarak daha da geliştirilmiş, müzikal açıdan zenginleştirilmiş ve 20. yüzyıl ile birlikte artık çok daha zengin, renkli ve teknik açıdan yeni bir flüt müziği olarak doruk noktasına ulaştırılmıştır.

ABSTRACT

Paul Taffanel is considered to be the founder of French Flute School. Flute had reached its current perfection by the early elaborate scientific studies on flute mechanisms conducted mainly by Thebald Boehm who lived before him. Taffanel favored this flute and began using it in his teachings. Although there had been quite a few pieces entered into the flute repertoire during 18. Century, the art of flute reached another level by the more structured pieces written by Taffanel himself or written by other composers upon his formal request, as well as pieces written for Wind Chamber Music Society, and phantasies based on famous opera themes again by other composers. In addition to these contributions, Taffanel also popularized some flute pieces written by famous composers like Mozart and Bach and had been forgotten for a long time.

French Flute School was formed by Taffanel's major contributions to flute education and repertoire. For the purpose of passing on French Flute School to future generations, he wrote his famous Flute Method, as well as a comprehensive article in Lavignac Encyclopedia. However he could not finish neither of these, and they were completed by his students Gaubert and Fleury. These works are considered to be priceless inheritance by the flute artists of our time.

Taffanel brought brand new innovations to educational methods and examination programs during his time in Paris Conservatory. In addition, although the pieces included in the tradition of Morceaux Imposé had been written by flute teachers before, after Taffanel other contemporary composers began writing these pieces upon requests. Gabriel Faure became the first non-flutist composer who wrote a piece, his fantasy, for the contest. After Taffanel the number of such composers, as well as the number pieces they contributed to flute repertoire, greatly increased.

The term **Morceaux Imposé** means ‘required pieces’. These were the pieces that the students in Paris Conservatory had to perform in order to graduate. The effect of **Morceaux Imposé** to flute technic and repertoire can be clearly seen in 19. Century pieces. As these pieces were written by contemporary composers, their quality both musically and technically were increased. In the 20. Century, the art of flute reached its perfection by the complexity and variety of these pieces.

ÖNSÖZ

Fransız bestecilerine ait eserlere karşı duyduğum ilgi, Fransa’da eğitim gördüğüm yıllarda daha da pekişti. Bu müziklerin icraları hakkında, bununla bağlantılı olarak Fransız Flüt Ekolü hakkında daha kapsamlı bilgi ve deneyim edinme fırsatına sahip oldum. Morceaux imposé olarak adlandırılan bu eserlerin partiyonlarında, Paris Konservatuvarı öğretmenlerine ithaf edildikleri, ya da yılı belirtilerek Paris Konservatuvarı konkuru için bestelendiği yazılıdır. Hangi yılda bestelenmiş olursa olsun, bu eserler bugün bile ulusal ve uluslararası flüt yarışmalarında zorunlu seçmeli eserler listesinde karşımıza çıkar.

Flüt repertuarımı zenginleştiren, teknik ve müzikal anlamda geliştiren ve flütü bugünkü seviyesine taşıyan bu eserleri, nasıl bir gelişim sürecinden geçtiklerini, kimlerin bu eserlere nasıl katkılarının olduğunu araştırarak, çeşitli kaynaklardan yararlanarak, sentez bir kaynak oluşturmayı amaçladım.

Çalışmamda, pek çok yerli ve yabancı kitap, makale, dergi ve tez incelemiş olup yurt dışında edindiğim pratik ve teorik deneyimleri, metotları, ünlü flütçülerin, öğretmenlerin çalıştığım konu üzerine düşünce ve yorumlarını derleyip, sade, anlaşılır bir yazı dili ve konu ile ilgili ekler ve listelerle örneklendirerek açıklamayı amaçladım.

Sanatta Yeterlik eğitimim boyunca flüt öğretmenim olarak bilgilerinden ve dostluğundan her zaman yararlandığım, ve tez danışmanım olarak benden yardımlarını, desteğini, sabır ve özverisini esirgemeyen Yrd. Doç. Çiler AKINCI’ya, ayrıca, sanatta yeterlik eğitimimi yürekten destekleyen, çalışmam boyunca incelediğim ingilizce kaynakların çevirilerinde deneyim ve fikirlerini benimle paylaşan sevgili eşim Doç. Dr. Tevfik ALICI’ya ve nihayet varlığıyla hayatıma güzellik katan kızıma ve yardımlarını, güven ve desteğini benden esirgemeyen sevgili anneme sonsuz teşekkürlerimi sunarım.

Sezin ALICI

İÇİNDEKİLER

YEMİN METNİ	ii
TUTANAK.....	iii
YÜKSEKÖĞRETİM KURULU DOKÜMANTASYON MERKEZİ	iv
TEZ/PROJE VERİ FORMU	iv
ÖZET	v
ABSTRACT	vii
ÖNSÖZ	ix
GİRİŞ	1
BİRİNCİ BÖLÜM	4
PAUL TAFFANEL'İN FLÜT REPERTUVARINDAKİ YERİ.....	4
1.1. Paul Taffanel.....	4
1.2. Paris Konservatuvarı Flüt Öğretmenleri.....	6
1.3. 19. Yüzyılda Paris ve Taffanel'in Müzik Kariyeri	9
1.4. Paul Taffanel'in Flüt Repertuvarına Katkıları	12
1.5. Paul Taffanel'in Flüt Eğitimine Katkıları.....	15
1.5.1. La Methode Complete de Flute de Taffanel et Gaubert.....	18
1.5.2. La Flute ve l'Art de la Flute	21
İKİNCİ BÖLÜM	25
MORCEAUX IMPOSE GELENEĞİ	25
2.1. Paris Konservatuvarı	25
2.2. Morceaux Imposé.....	26
2.3. Concours de Prix.....	30
2.4. Morceaux de Concours – Solo de Concours.....	31
2.5. Morceaux Imposé Eserlerin Gelişimi ve İncelenmesi.....	34
2.5.1. 1824-1890 Yılları Arasındaki Eserler	35
2.5.1.1. J.Louis Tulou (1786- 1865) - Büyük Solo No.3 Op. 74.....	35
2.5.1.2. Giulio Briccialdi (1818-1881) – Konçertino No.2 Op. 48	36
2.5.2. 1891-1930 Yılları Arasındaki Eserler	37
2.5.2.1. Gabriel Faure (1845 – 1924) - Fantezi Op. 79.....	37
2.5.2.2. Georges Hüe (1858-1948) - Fantezi.....	39
2.5.3. 1931-1970 Yılları Arasındaki Eserler	40

2.5.3.1.	Pierre Sancan (1916-2008) - Sonatin	40
2.5.3.2.	Andrés Jolivet (1905- 1974) - Chant de Linos	42
2.5.4.	1971-2009 Yılları Arasındaki Eserler	43
2.5.4.1.	Olivier Messiaen (1908- 1992) - Le Merle Noir.....	43
2.5.4.2.	Pierre Boulez (1925-) - Sonatin	44
SONUÇ		46
EKLER		49
KAYNAKÇA		73
ÖZGEÇMİŞ		76

EKLER LİSTESİ

EK 1	Paul Taffanel'in Eserleri Listesi	50
EK 2	Paul Taffanel'e İthaf Edilen Eserlerin Listesi	55
EK 3	Üflemeli Çalgılar Oda müziği Derneği Repertuvar Listesi	58
EK 4	Paris Konservatuvarı Morceaux de Concours Listesi 1824- 2009	63
EK 5	Tarihsel Sıralamada Besteciler ve Yazdıkları Eser Sayıları	69

GİRİŞ

Flüt ve flüt eğitimi sözkonusu olduğunda pek çok flüt sanatçısının aklına ilk gelen, Fransız Flüt Ekolü ve bu ekolle yakından bağlantılı Paris Konservatuvarı'dır. Bu ekolünün önde gelen flütçüleri bu okuldan mezun olmuş, bu flütçülerin teknik, ton ve virtüözüte konusunda geliştirdikleri ortak anlayışın bir ürünü olarak Fransız Flüt Ekolü doğmuştur ve temelleri Paris Konservatuvarı'nın kuruluşuna dayanmaktadır. Daha önce kurulmuş olan okullardan farklı olarak bu konservatuvar yalnızca öğrencilerine iyi eğitim vermeyi değil, aynı zamanda eğitimleri tarafından metot, etüt, makale ve kitap yayımlamayı da ilke edinmiştir.

Fransız Flüt Ekolü'nün kurucusu olarak bilinen Paul Taffanel Paris Konservatuvarı'nda flüt öğretmeni olarak görev yapmaya 1893 yılında başlamıştır. Öğretmenliği sırasında Taffanel konservatuvarın gelenekleri doğrultusunda flüt repertuarını genişletmekle kalmayıp, yazdığı etütler, egzersizler ve flüt metoduyla flüt eğitimine önemli katkılar sağlamıştır. Flüt repertuarını hem kendi yazdığı flüt eserleriyle, hem de Paris Konservatuvarı öğretmeniği sırasında diğer bestecilerin ona ithaf ederek bestelediği flüt eserleri sayesinde genişletmiştir. Henri Büsser tarafından yazılmış olan *Prelüt ve Scherzo*, Georges Enesco'nun *Cantabile ve Presto*, Gabriel Faure'nin *Fantezi*'si ve C. M. Widor'un flüt ve piyano için yazdığı *Süit* bu eserlerden yalnızca bazılarıdır.

Günümüz modern flüt eğitiminin pek çok aşamasında, sınavlarda baraj parçası olarak çalınan eserlerin büyük bir kısmı ve konser programlarının en önemli flüt eserleri Taffanel ve diğer Fransız bestecilerine ait yapıtlardan oluşmaktadır. Bu eserlerin partiyonlarında Paris Konservatuvarı öğretmenlerine ithaf edildikleri ya da yılı belirtilerek Paris Konservatuvarı konkuru için bestelendiği yazılıdır. Aradan bunca zaman geçmiş olmasına karşın bu eserler bugün bile ulusal ve uluslararası flüt yarışmalarında zorunlu eserler listesinde karşımıza çıkabilmektedir.

Flüt repertuarını dramatik ölçülerde zenginleştirmiş olan ve teknik anlamda flüt sanatının virtüözlük olanaklarını genişletmiş olan bu eserlerin pek çoğu,

günümüzde Morceaux Imposé olarak bilinen bir geleneğin oluşum sürecini başlatmıştır. Morceaux Imposé Fransızca bir terim olup (*mors empoze* olarak okunur), ‘parça’ anlamına gelen ‘morceaux’ sözcüğü ile ‘zorunlu kılınan’ anlamına gelen ‘imposé’ sözcüklerinden oluşmakta ve ‘zorunlu parça’ anlamına gelmektedir. Morceaux Imposé kapsamına giren parçalar, Paris konservatuvarından mezun olabilmek için öğrencilerin çalması zorunlu olan eserlerdir. Bu eserler genellikle flüt eğitimini veren kişi tarafından sınavda kullanılmak üzere yazılmıştır. Ancak Paul Taffanel ile birlikte bu eserler aynı zamanda sipariş üzerine diğer bestecilere yazdırılmaya başlanmıştır. Bu uygulamayla birlikte eserlerin partiyonlarına ‘yarışma parçası’ anlamında ‘Morceaux de Concours’ ya da ‘yarışma solosu’ anlamında ‘Solo de Concours’ tanımlaması eklenmiştir. O dönemde konservatuvardan mezun olacak öğrenciler, bu eserleri çalarak eğitimlerini tamamlamışlardır. Paul Taffanel ve onu izleyen öğrencileri Marcel Moyse ve Philippe Gaubert, bu geleneğin yaygınlaşmasını sağlayarak, bugün bile dünyanın her yerinde hiç eskimemiş olarak karşımıza çıkan Fransız Flüt Ekolü’ne dönüşmesinde öncü rol üstlenmişlerdir.

Morceaux Imposé eserler, Taffanel’den önce ve sonra var olmakla birlikte, onun müzik kariyeri süresince yazılan 19. yüzyıl repertuvarındaki eserler ayrı bir önem taşımaktadır. Bunlar Türkiye ve dünyada flüt eğitimi süresince, sınav ve yarışmalarda mutlaka çalınan ve tanınan eserlerdir. Bunun nedeni bu eserlerin daha öncesinde yazılanlarda olmayan teknik ve müzikal özelliklere sahip olmalarıdır. 19. yüzyıl Morceaux Imposé eserlerinde, flüt tınısı, rengi, flüt tekniğindeki akıcılık, armoni, müzikal serbestlik, yeni bir ustalık ve ciddiyetle yazılmıştır. Ancak bu, ülkemizde flüt sanatçıları tarafından öylece kabul edilmekle birlikte, bu dönem eserlerinin flüt sanatına katkıları, neden bu kadar ayrıcalıklı oldukları akademik literatürde henüz sorgulanmamıştır. Bu çalışmanın amacı, 19. yüzyıl Morceaux Imposé eserlerin flüt sanatına katkılarını ayrıntılı olarak ele almak ve bu sayede öğrencilerin ya da yetişen sanatçıların bu eserleri yakından tanımalarına, benimsemelerine ve hatta bu eserleri tanıdıktan sonra kendi çalışmalarına daha bilinçli yön vermelerine olanak sağlamaktır.

Çalışmamın ilk bölümünde Paul Taffanel'in hayatı ve gelişimine öncülük ettiği Fransız Flüt Ekolü tanıtılmıştır. Taffanel'in Paris Konservatuvarı'nda çalıştığı sıralarda flüt repertuvarına ve eğitim tekniklerine kazandırdıklarının yanı sıra, daha sonra Gaubert tarafından tamamlanan flüt metodu ve Fleury tarafından tamamlanıp Lavignac Ansiklopedisi'nde yayımlanan makalesi ele alınmıştır.

İkinci bölümde ise Paris konservatuvarının kurul süreci, Morceaux Impose geleneğinin oluşumu ve Taffanel tarafından ne şekilde geliştirildiği ele alınmıştır. Bu geleneğe bağlı olarak *concours de prix* ve *morceaux de concours* terimleri açıklandıktan sonra, yıllara göre gruplandırılarak, J.L. Tulou, G.Briccialdi, G. Faure, G. Hüe, P. Sancan, A. Jolivet, O. Messiaen, C. Debussy tarafından yazılmış olan *morceaux de concours* olan eserler ayrıntılarıyla analiz edilmiştir.

BİRİNCİ BÖLÜM

PAUL TAFFANEL'İN FLÜT REPERTUVARINDAKİ YERİ

1.1. Paul Taffanel

Paul Taffanel, 16 Eylül 1844 yılında Fransa'nın Bordeaux şehrinde dünyaya gelmiştir. Babası Jules Taffanel Bordeaux'da hem enstrüman yapımı ve tamiriyle uğraşmış, hem de başta Grand Theatre olmak üzere birçok tiyatro orkestrasında üflemeli enstrümanlar çalmıştır. Grand Theatre'da 1838 yılında fagotçu olarak, daha sonra gelen 15 yıl boyunca ise solo korno ve birinci trompetçi olarak çalışmakla kalmayıp, 1840 yılında Bordeaux Garde National'ı yönetmiştir. Paul Taffanel'e göre babası her enstrümanı çalabilen bir müzisyendir; ve tüm bu etkinliklerinin yanı sıra, her zaman aranan bir müzik öğretmeni olmuştur.

Paul Taffanel çocukluğunda müziğe ilgi duymaya başlamıştır. Erken yaşlarda flüt, keman ve piyano eğitimine başlayan Taffanel, ilk solfej derslerini yedi yaşına geldiğinde babasından almıştır. Kısa bir zamandan sonra flüte daha yatkın olduğu anlaşılmış ve keman derslerini bırakmıştır. Piyano derslerine 1847 yılından itibaren, uzun süre Genevre Konservatuvarında org öğretmenliği yapmış olan ve mütevazı bir konser kariyerinin ardından Bordeaux'ya yerleşmiş olan Alman piyanist Joseph Schad ile devam etmiştir.

Taffanel'in hangi tip flütle derslere başladığı bilinmemekle birlikte, babasının notlarına bakıldığında ilk flütünün babası tarafından yapılmış olduğu anlaşılmaktadır. Phillipe Gaubert de daha sonra baba Taffanel'in, oğlunun da kullandığı eski bir flütünden söz etmiştir. Fakat Paul Taffanel kısa sürede Boehm flüte geçmiş ve neredeyse tüm kariyerini bu yeni flüt ile sürdürmüştür. Taffanel'in erken yaşlarında babasıyla çekilmiş bir fotoğrafta ikisinin de ellerinde tahta Boehm flüdü görülmektedir (Blakeman, 2005;7).

Taffanel flüt çalmasıyla parlادیđı ilk çıkışıını 22 Ocak 1857 yılında Societe de Saint-Vincent de Paul tarafından fakirler yararına organize edilmiş bir konserle gerçekleştirmiştir. Bu programda iki opera üzerine fantezi icra etmitir. Bunlardan birisi, Jean Remusat'nın Niobe üzerine yazmış olduğu Fantezi, diğeri de, o sıralada tüm Avrupa'da birçok flüt resitali vermiş olan İtalyan virtüöz Giulio Briccialdi'nin Norma üzerine yazmış olduğu Fantezi'dir. Taffanel'in bu konserde göstermiş olduğu performansla ilgili olarak basında "10 yaşında muhteşem yeteneğiyle flüt çalan genç Taffanel'i tarif edilemez bir keyifle dinledik. Bu genç adam büyük bir sanatçının muktedir olduğunu yapabilmekteydi" gibi yorumlar yazılmıştır. Taffanel aynı yıl, önemli bir başka konser daha gerçekleştirmiştir. Ünlü besteci Camille Saint-Saens Societé Saint-Cecile tarafından düzenlenmiş bir yarışmada birincilik ödölünü almış olan ünlü senfonisi Urbs Roma'ı yönetmek üzere 10 haziran 1857 tarihinde Bordeaux'ya gelmiştir. Taffanel Saint-Saens ve müziğiyle bu konser sayesinde tanışmıştır. Saint-Saens Taffanel'in çalışına hayran olmuş, daha sonra iki sanatçı hem meslektaş olmuşlar hem de yakın bir arkadaşlık kurmuşlardır (Blakeman,2005;8).

Paul Taffanel'in flüt konusunda çocuk yaşlarda gösterdiği performansa hayran kalan bir başka kişi, onu daha sonra Paris konservatuarı hocalarından Dorus ile tanıştıracak olan Paul Quercy olmuştur. Amatör bir flütçü ve sıkı bir müzik tutkunu olan Quercy, Paris Konservatuarı'nda ünlü Guillo'nun öğrencisi ve aynı zamanda Dorus'un yakın bir arkadaşdır. Dorus ile tanıştırdıktan sonra Taffanel ve ailesi 1858 yılının başlarında Paris'e taşınmışlar ve Taffanel 14 Mayıs'ta Dorus ile özel flüt derslerine başlamıştır. 1860 yılında Dorus'nun Paris Konservatuarına öğretmen olmasıyla birlikte, aynı yıl Taffanel bu konservatuvara Dorus'nun öğrencisi olarak başlamış ve birinci yılında, daha on altı yaşındayken flüt alanında ilk birincilik derecesini almıştır. Daha sonra 1863 yılında armoni alanında, 1865 yılında ise kontrapuan ve füğ alanında yine birincilik derecesini (Premier Prix) elde ederek bu konservatuarda temel eğitimini tamamlamıştır.

Paul Taffanel profesyonel flüt kariyerine Palais Royal'da başlamış, ancak burada çok kısa bir süre çalıştıktan sonra flütçü olarak Opéra Comique (1862-1864)

ve daha sonra Grand Opéra’da görev almıştır (1864-1890). 1871’de bu opera orkestrasına solo flütçü atanmış ve daha sonra 1890 yılında aynı orkestraya şef olarak seçilmiştir. Taffanel solist kariyerinin yanı sıra bu görevini 1906 yılına kadar sürdürmüştür. Taffanel 1864 yılında Association des Concerts Padeloup orkestrasında solo flütçülüğü sırasında icra ettiği Pratten’in Marie Stuart Fantezi’sinin ardından, bir sonraki yıl Konservatuvar orkestrasına kabul edilmiştir (1865-1892). Burada çaldığı sürece pek çok klasik ve modern başyapıtları tanıma fırsatına sahip olmuştur. De Lorenzo “Taffanel’in bu orkestrada edindiği olağanüstü müzikal deneyimin, kariyerini çok olumlu yönde etkilediğini” söylemiştir (De Lorenzo,1992;154).

1.2. Paris Konservatuvarı Flüt Öğretmenleri

Paris Konservatuvarı flüt öğretmenleri kendi geliştirdikleri pedagojik yaklaşımlar doğrultusunda yeni metotlar yazmışlardır. “Bu konservatuvar metotlarının amacı, yeni enstrüman teknikleri içeren temel kaynaklar oluşturmaktır. Bu kaynaklarda beceri gelişimini sağlayan teknik boyut (mekanizma) ile artistik boyut (ifade) birbirinden ayrılmaktadır” (Chassain,1995;16). Sadece bireysel bilgi birikiminin, bireysel yöntemlerle ustadan öğrenciye aktarılan enstrüman tekniği, Paris Konservatuvarının resmi metotlarıyla, gelecek yüzyıllara kadar ulaşabilecek kaynaklar olmuştur. 1800-1814 yılları arasında 14 resmi metod yayınlanmıştır. Bu metotlar teknik bölüm yani mekanizma ve ton üzerine uygulamalar yani parça, etüd ve müzikal ifade üzerine egzersizlerden oluşan bölümler içermektedir (Gabaron, 2005; 8).

“Bir enstrüman ekolün temellerini oluşturan bilgi ve becerinin ustadan öğrenciye daha net, daha doğru aktarılabilmesi için bu usta flütçülerin, flütün genel estetiği ve tekniği ile ilgili, tondan eser yorumuna kadar uzanan dökümanlar içeren metotlar yazmaları gerekmiştir.Bu metotlar, derste yapılan uygulamayı ve sözlü açıklamaları destekleyici, ustanın yani öğretmenin referanslarını içermektedir” (Boucher, 1996; 23).

Devienne'in 1794 yılında yayınlanan Nouvelle Méthode Théorique et Pratique Pour La Flute, Taffanel ve Gaubert tarafından yazılmış olan Méthode Complete de Flute, Altes'in Méthode de la Flute, Baillot'nun L'Art Du Violon ve Delluse tarafından yazılmış olan L'Art De La Flute Traversiere gibi metodlar, 1790'lı yılların kolay ton egzersizleriyle başlayıp gittikçe zorlaşan gamlar, arpejler, aralıklar ve parmak egzersizleriyle devam eden bu yeni öğretim tekniklerinin örnekleri kabul edilmektedir. Konservatuvarın diğer bir flüt öğretmeni olan Antonie Hugot'nun Méthode de Flute adlı metodu, ölümünden sonra öğrencisi Johan Georg Wunderlich tarafından düzenlenmiş ve 1804 yılında yayınlanmıştır.

O yılların önemli bir flüt virtüözü olan Jean Louis Tulou, 1829 yılında Paris Konservatuvarı'na flüt öğretmeni olarak başlamıştır. Tulou, görev aldığı günden başlamak üzere Boehm sistem flüte ve gümüş flüt tonuna karşı bir duruş sergilemiştir. Aynı yıl kendi flütlerini üretmeye başlamış, üç yıl sonra Jacques Nanon ile birlikte kurdukları şirket aracılığıyla Paris Konservatuvarı'na enstrüman sağlamaya başlamışlardır. Henüz o dönemlerde 'yeni' olarak kabul edilen Boehm sistem flütlere Tulou'nun karşı olması nedeniyle, yaklaşık otuz yıl sonra Tulou emekli olana kadar Paris Konservatuvarı'na Boehm flütler kabul edilmemiştir. Tulou'nun emekli olmasıyla konservatuvarda enstrüman eksikliği ortaya çıkmış ve Louis Lot tarafından 1860 yılında konservatuvara yeniden Boehm flüt alınmaya başlanmıştır.

1860 yılında Tulou emekli olduktan sonra Paris Konservatuvarında flüt öğretmeni olarak Louis Dorus eğitim vermeye başlamıştır. Alman asıllı bir aileden gelen Dorus 10 yaşından itibaren Joseph Guillou ile bu konservatuvarda eğitimini sürdürmüştür, 1828 yılında birincilik derecesiyle mezun olmuştur. Mezuniyet sonrasında birkaç yıl Theatre des Variété orkestrasında çaldıktan sonra, 1834'de Opera orkestrasına birinci flütçü olarak atanmış ve 1866 yılına kadar bu görevine devam etmiştir. Ayrıca 1839 yılından 1868 yılına kadar hem solo hem de orkestra ile konserler verdiği Société de Concerts orkestrasında da birinci flütçü olarak görev almıştır. Dorus, Association des Artistes Musiciens (1843) derneğinin kurucu üyeleri arasında yer almış ve 1853'ten sonra yine sanatçılardan oluşan Musique de

l'Empereur adında başka bir derneğin aktif bir üyesi olarak flüt sanatına önemli katkılar sağlamıştır. 1860 yılından itibaren sekiz yıl Paris Konservatuvarı'nda flüt öğretmenliği yapmış, 1866'da Chevalier de Legion d'Honneur devlet nişanına layık görülmüştür.

Yakın zamanda yapılmış bir tez çalışmasında Hepyücel Tulou sonrası Paris Konservatuvarı'ndaki değişimler konusunda şunları söylemiştir: “Tulou emekli olduktan sonra yerini alan Louis Dorus, Paris Konservatuvarında Boehm mekanızmalı gümüş flütü resmi olarak öğreten ilk flüt öğretmeni olmuştur. 1860 yılından itibaren Dorus ile birlikte, sınavlarda Lindpainter, Boehm, Reissiger, Briccaldi, Tulou ve Altes gibi bestecilerin flüt eserleri çalınmaya başlar. Aynı yıl 1858'den beri Dorus'un öğrencisi olan ve ileride Fransız Flüt Ekolü ile tarihe adı geçecek olan ünlü flüt virtüözü Paul Taffanel, premier prix alarak eğitimini tamamlamıştır” (Hepyücel, 2009; 6). Dorus, oda müziğine emek vermiş bir müzisyendir ve 1847'de Soci  t   de Musique Classique olarak adlandırılan konserler serisinin kurucusu olmuştur. Bu konserler Beethoven, Weber, Hummel, Reicha ve Farrenc gibi bestecilerin eserlerinden oluşan bir repertuarı seslendiren, yaylı ve üflemeli   algılardan oluşan dokuz kişilik bir oda orkestrası tarafından verilmiştir. Dorus da emekli olduktan sonra yerini genç Taffanel'e bırakmıştır.

“1868 yılında konservatuvara flüt öğretmeni olan Henri Altes de Louis Dorus gibi tahta flütten gümüş flüte konservatuvar yıllarından sonra geçmiştir. Altes, flüt için yazdığı solo eserlerin yanı sıra, günümüzde hala kullanılmakta olan Grand Method'u (1880-1906) yazmıştır. Bu metot, Boehm flüt için yazılmış en eski metotlardan biridir ve dönemin flüt metotlarından en önemli farkı; içinde entonasyona yönelik alternatif parmak pozisyonlarının gösterildiği bir bölümün yer almasıdır” (Hepyücel,2009;6). Tulou'dan sonra konservatuvarda uzun süre flüt öğretmenliği yapmış olan Altes, 1868'den 1893'e kadar çalışmış ve Adolphe Hennebains, Andre Maquarre, Leopold Lafleurence gibi çok önemli flüt  ler yetiştirmiştir. Başka bir ünlü flütist olan Georges Barr  re,   alışmalarına Altes ile başlamış ve Taffanel ile devam ettiği dönemde birincilik (Premier Prix) ile mezun olmuştur. Barr  re daha sonra New York Senfoni Orkestrası'nın birinci flüt  l  ğünü

yapmış ve Julliard Müzik Okulu'nda flüt öğretmenliği yapmıştır. Altes, Paris Konservatuvarında Boehm flüte sonradan geçen en son flüt öğretmeni olmuştur.

Altes'in ardından konservatuvara flüt öğretmeni olan Taffanel, Boehm sistem flüt çalmış ve bu flüt üzerine eğitim vermiştir. Ayrıca bu yeni sistem flütün gerek çalma tekniği, gerekse müzikal anlayışı açısından flüt ekolünde en parlak düzeye ulaşmasını sağlamış ve Paris'te Fransız flüt ekolünün oluşumuna öncülük etmiştir. Paul Taffanel'in 1893 yılında Paris Konservatuvarı'na flüt öğretmeni olmasıyla, flüt öğretim biçiminde ve konservatuvardaki flüt literatüründe önemli değişiklikler olmuştur. Ondokuzuncu yüzyılda besteciler güçlü tonlu Wagner stiline ağırlık vermiş ve flütün ince narin tonunu ihmal etmişlerdir. Dönemin virtüözleri, kendileri virtüöz parçalar yazmaya mecbur kalmıştır. 1860'dan 1893 yılına kadar konservatuvarın yıl sonu sınavlarında ağırlıklı olarak Altes, Demersseman ve Tulou'nun soloları çalınırken Taffanel ile birlikte Faure, Ganne, Chaminade, Enesco, Busser ve Perilhou gibi dönemin çağdaş bestecilerinin eserleri de çalınmaya başlanmış ve bu değişim repertuvarda önemli yeniliklere yol açmıştır.

1.3. 19. Yüzyılda Paris ve Taffanel'in Müzik Kariyeri

Paris şehrinin kültürü, orkestraları, konservatuvarı, orada yaşayan besteciler ve yazdıkları virtüözite eserler, flüt sanatçıların bir araya gelmesine ve birbirlerinden beslenmelerine olanak sağlamıştır. Bu sanatçıların hemen hepsi günümüzde Fransız Flüt Ekolünün öncüleri olarak kabul edilmektedir. Bu flütçüler müziği, disiplini, flüt tekniğini, virtüözitliği güzellik ve armoniyle birleştirerek notaya dökmüşlerdir. Bu nedenle bugün bile Paris Konservatuvarı dünyanın dört bir yanından flüt öğrencilerini ağırlamaktadır. Elbette artık günümüzde bu ekolü tanımak için dünyanın başka büyük okullarında da eğitim almak mümkündür. Çünkü o dönemin flütçüleri, Paris'deki eğitimlerinin ve kariyerlerinin ardından dünyanın dört bir yanında eğitim ve konserler vermiş ve bu ekolün yıllar öncesinde gittikleri yerlerde kök salmasına neden olmuşlardır.

Ondokuzuncu yüzyılda Paris kültür şehri olarak da tüm dünyanın gözde şehirlerinden biri olarak kabul edilmiştir. Société de Concert du Conservatoire (Sonradan Paris Orkestrasına dönüşmüştür.) Konservatuvar Orkestrası belli sezonlarda düzenli olarak oda müziği ve orkestra konserleri gerçekleştirmiştir. Grand Opera, Opera Comique, Lamoureux Orkestrası, Büyük Cumhuriyet Orkestrası gibi orkestralar çok önemli solistlerle konserler yapmıştır. Bu solistlerin yetenekleri sadece flüt ile sınırlı olmayıp, aynı zamanda besteci ve orkestra şefi olarak da başarılarını sergilemişlerdir.

Taffanel 1880'li yıllarda opera orkestrası, konservatuvar orkestrası, oda müziği toplulukları ile verdiği konserlerin yanı sıra, solist olarak gerçekleştirdiği pek çok konserlerle çok yoğun bir çalışma temposunda bulunmuştur. “O yıllarda Societe National de Musique’in çalışmalarında gözlenen yoğunluk, Fransız bestecilerin Opera stilinin dışında da söyleyecek çok şeyleri olduğunu Paris’in müzikal yaşamında güçlü bir şekilde hissettirmiştir. Taffanel için ne mutlu ki, müzisyen kariyerinin en doruk noktasını, Avrupa’nın kültür başkentinde böylesi bir dönemde yaşamıştır” (Mc Vinney, 1994; 45).

Taffanel 1890'lı yıllarda sanat kariyerinde yeni bir konuma taşınmıştır. 1890 yılında Grand Opéra’da, 1897 yılında ise Société Concert du Conservatoire (Konservatuvar Orkestrası) gibi o yılların en önemli orkestralarında şeflik görevini üstlenmiştir. Yirmi yıldan fazla bir süredir flütçü olarak çalıştığı bu prestijli orkestraları yönetmede meslektaşlarının da tam desteğini almıştır. Şefliğinde gösterdiği başarıda onca yıllık müzikal deneyimin ve flütçülüğü boyunca birlikte çalıştığı ve model aldığı diğer şeflerin çok büyük payı olmuştur. De Lorenzo Taffanel’in şeflik dönemini şu sözlerle değerlendirmiştir: “Taffanel’in şeflik dönemi operada yeni bir dönemin başlangıcı olmuştur. Çağın tüm modern eserleri Taffanel’in şefliği süresince seslendirilmiştir. Bu önemli eserler arasında Wagner’in Tristan und Isolde, Tannhauser, Siegfried ve Die Meistersinger ‘i de bulunmaktadır” (De Lorenzo, 1992;156).

Çağdaşlarının Taffanel hakkındaki düşünceleri 1895 yılında yayımlanan Europe Artiste'deki makalede şu sözlerle ifade edilmiştir :

“Mösyö Taffanel, Ambroise Thomas'dan sonra Konservatuvarın en özel kişiliğine sahiptir. Yeteneği ve virtüözlüğü öyle gelişmiştir ki, uluslararası bir sanatçı olmuştur. Taffanel, daima flütün Paganini'si ve eşsiz bir usta olarak anılacaktır” (Dorgeuille, 1994;22).

Taffanel'in müziğindeki şiirsel ve rafine ifade gücü, virtüözlük anlayışı, flüt çalış tekniğindeki sağlamlık ve Fransızların dediği “beau son” güzel sesli ton anlayışı, onu farklı ve özel kılan nitelikleridir. Tüm bu özellikleri birleştirerek ve güçlendirerek oluşturduğu Fransız Flüt Ekolü için ünlü flütçü Emmanuel Pahud şunları söylemiştir:

“Fransız Flüt Ekolünü güçlü kılan, virtüöz tekniği veren disiplinli bir çalışma programı üzerine kurulmuş olması ve bu ekolün enstrüman üzerinde ustalaşmaya elveren tek ekol olmasıdır” (Gabaron, 2005; 16).

Taffanel'in başlattığı ve onu izleyen öğrencilerinin devam ettirdiği kabul edilen Fransız Flüt Ekolü, daha Taffanel'in öğretmenliği döneminde bile ayrıcalığını hissettirmeye başlamıştır. Taffanel ölmeden önce, Fransa'nın dışındaki sanatçıların bile Paris'de sıra dışı yepyeni bir geleneğin ortaya çıktığından haberdar oldukları o zamanların yayınlarda açık olarak görülmektedir. Örneğin ünlü besteci Richard Strauss'un o dönem konservatuvarın müdürü olan Gabriel Faure'ye yazdığı mektupta şu sözler yer almaktadır:

“Çok değerli meslektaşım! Paris Konservatuvarının tüm bu şöhretine yaraşan öğrencilerinden birini, Berlin Devlet Operasının birinci flüt ve obuası için önerebilir misiniz? Mükemmel Fransız ekolünden gelen müzisyenleri bu konumda görevlendirmekten mutluluk ve onur duyacağım. En kısa zamanda sizden cevap almayı ümid ediyorum ve size şükranlarımı sunuyorum” (Mc Vinney,1994;65).

Bu özel ricasından anlaşıldığı kadarıyla Strauss kendi müziğinde flüt partilerini çalacak sıra dışı ve yetenekli müzisyenler arıyordu; çünkü Almanya’da tahta flüt çalanlar muhtemelen Strauss’un eserlerinde zorlanıyorlardı. Ancak, o dönemde Fransız flütçülerin aranmasının tek nedeni elbette güç partiyonların çalınmasında gösterdikleri teknik beceri değildi. Aynı yayınlarda Fransız flütçülerin aynı zamanda kararlılık ve özgüven hissettiren teknik ve ton anlayışlarındaki özel bir tınıyla çaldıklarından söz edilmektedir (Mc Vinney,1994;65).

Taffanel 1907 yılının konservatuvar sınavları sırasında çok hastalanmış ve kariyerinin iki önemli projesini tamamlamanın mümkün olamayacağını fark etmiştir. Bu nedenle, sevdiği ve güvendiği eski öğrencilerinden Philippe Gaubert’den eğitim metot ve materyallerinden oluşan koleksiyonunu düzenleyip derlemesini ve tasarladığı Flüt Metodunu yayımlamasını istemiştir. Flütün tarihçesi üzerine yazmayı planladığı diğer bir proje olan Encyclopédie de la Musique et Dictionnaire du Conservatoire için makale ise, daha sonra Taffanel’in başka bir öğrencisi Louis Fleury tarafından tamamlanmıştır. Metot 1923 yılında, makale ise 1927 yılında yayımlanmıştır. Taffanel’in flütçü, eğitimci ve orkestra şefi olarak çok yönlü kişiliğine duydukları hayranlıkları, bu öğrencileri ona ithaf ettikleri bu iki çalışmayla ifade etmişlerdir. Gaubert ve Fleury’nin orijinal eserlerin oluşumuna ne kadar katkıda buldukları bilinmemekle birlikte, bu sanatçıların Taffanel’in düşüncelerini korumakta ve geliştirmekte gösterdikleri özen flüt tarihinde hala büyük bir önem taşımaktadır.

1.4. Paul Taffanel’in Flüt Repertuarına Katkıları

“Taffanel, 1864 ve 1865 yıllarında Soci t  des Concert du Conservatoire ve Op ra Comique Orkestralarında birinci fl t cu olarak  alır. Bunun yanında solist olarak kariyerine Bel ika, İngiltere, Almanya, İsvi re ve Rusya’ya Saint-Saens ile turneler ger ekleştirerek devam eder” (Boucher,1996;27). Taffanel 1890 yılında Leipzig’de, 1891 yılında Bassel’de orkestra eşliğinde solo konserler vermiş, Barok m ziğe olan ilgisi doğrultusunda verdiği konserlerde viyola da gamba ve  embalo

eşliğinde flüt çalmıştır. “30 yılı aşkın çok başarılı bir kariyerin ardından, tanınmış müzik eleştirmeni Hughes Imbert, Taffanel hakkındaki düşüncelerini şu şekilde ifade etmiştir:

“Taffanel’in flüt çalmada virtüözlüğü saf ve tatlı bir tonun yanı sıra, klasik eserleri son derece derin bir yorum ve anlayışla yorumlaması sayesinde ayrıcalıklı durmaktadır. Teknik akıcılığı ve sağlamlığı muhteşemdir; onun çalışının tam anlamıyla kusursuz olduğunu söylemek hiç de abartı sayılmaz” (De Lorenzo, 1992; 154).

1872 yılında üflemeli ve yaylı beşli için kurduğu Société Classique, 1879 yılında Société Musique de Chambre pour l’Instruments a Vent (Üflemeli Çalgılar için Oda Müziği Derneği) olur. Bu dernek Paris’te 1893 yılına kadar, Haendel, Mozart, Beethoven, Schubert, Schumann ve dönemin Fransız ve diğer bestecilerinin eserlerinden oluşan repertuarıyla yılda altı konser vermiştir ve bu dernek sayesinde oda müziği repertuarına çok sayıda yeni eser kazandırılmıştır.

1874 yılından itibaren Taffanel, flüt repertuarı için kendi eserlerini yazmaya başlar çünkü flütçülerin sıkça icra ettikleri ve dinleyicilerin hoşlandığı konser parçalarından, Tulou ve Altes’in sololarından, popüler opera temaları üzerine yazılmış fantezilerden hem müzikal anlamda hem de flütçü olarak yeterince tatmin olmuyordu. Bu nedenle dinleyicileri memnun etmekle beraber, kendi solist kariyerine ve flütçülüğüne yenilikler katacak yeni eserler yazmıştır. “Kuşkusuz bu eserlerin temel amacı sanatçıya, virtüözce bir performansa olanak sağlamaktır; ancak yine de bu parçalarda benzer diğer parçalarda bulunmayan bir ritm, plan ve denge özelliği bulunmaktadır” (Mc Vinney, 1994; 43).

Piano ve kompozisyon eğitimi almış olması Taffanel’in eserlerinde hem flüt partileri hem de piyano partilerini müzikal ve teknik açıdan özel bir değere ulaştırmıştır. Flüt ve piyano eserlerinde flüt kadar piyano partisi de özenle yazılmış, iki enstrümanın etkileşimi eşine az raslanır karmaşık bir örüntüyle yazılmıştır. Bu tür eserlerde yaygın olarak karşımıza çıkan ve daha çok eşlik rolünde, daha bir geri

planda yazılmış piyano partilerinden farklı olarak, Taffanel'in eserlerinde her iki enstrüman da eşit rolde, birbirlerinin tınısını zenginleştirecek bir biçimde yazılmıştır.

Taffanel, flüt için beş fantezi yazmıştır. Yazdığı ilk Fantezi aynı zamanda ilk konser parçası Mignon olmuştur. Taffanel bu eserini meslektaşı ve aynı zamanda öğretmeni olan Dorus'ya ithaf etmiştir. Bu fantezinin temasını Ambroise Thomas tarafından yazılmış bir operaya dayandırmıştır; ve ilk olarak bu eser Opéra Comique'de 17 Kasım 1866 tarihinde seslendirilmiştir. Mignon, form ve stil olarak daha sonra yazdığı fantezilerle aynıdır. Weber'in Der Freischütz (1876), Rameau'nun Les Indes Galantes (1877), Delibes'nin Jean de Nivelle ve Thomas'nın Françoise de Rimini (1884) ise, aynı adı taşıyan operalar üzerine yazdığı diğer fantezileridir. Bu fanteziler genel anlamda müzikal havayı veren bir giriş ve flütün gösterişli, kısa kadansıya başlar. Daha sonra opera temalarından bazıları, değişik çeşitlemelerle duyulur. Mignon Fantezi'den yaklaşık on yıl sonra, Thomas'nın başka bir operasının teması üzerine yazdığı Françoise de Rimini Fantezi, Taffanel'in operatik fantezi tarzında son eseri olmuştur. Bu opera Thomas'nın Paris Konservatuvarı'na müdür olduktan sonra yazdığı birkaç eserden biridir ve Thomas'ın diğer opera eserlerine kıyasla pek başarılı olamamıştır.

Emsalsiz flüt çalış tarzıyla besteciler üzerinde çarpıcı bir etki yaratan Taffanel, bu bestecilerden özellikle Üflemeli Çalgılar Oda Müziği Derneği için yeni eserler yazmalarını istemiştir. Klasik repertuvara ek olarak yeni, çeşitli ve farklı enstrüman tınlarının daha belirgin duyulmasına olanak sağlayacak ve flütün teknik ve estetik olanaklarını diğer nefesli enstrümanlarla birlikte yeniden değerlendirebilecek eserler olması için bu bestecileri teşvik etmiştir. Üflemeli Çalgılar Oda Müziği derneği sayesinde dönemin bestecileri tarafından Taffanel ve derneğin diğer sanatçıları için yazılmış eserler, bugün sahip olduğumuz oda müziği repertuvarına çok büyük katkılar sağlamıştır. Bu eserlerin çoğu ilk kez bu derneğin oda müziği grupları tarafından seslendirilmiştir.¹

¹ Bu eserlerin hangi çalgılar için yazıldığı ve bestecileri, ekler bölümünde bulunmaktadır.

Taffanel'in hem kendi bestelediği eserlere, hem de onun adına itaf edilerek diğer önemli bestecilerin yazdığı eserlerin toplam sayısı göz önünde bulundurulduğunda, flüt repertuarına yön veren en önemli sanatçılardan biri olduğu anlaşılmaktadır.²

1.5. Paul Taffanel'in Flüt Eğitime Katkıları

Altes 1893 yılının konservatuvar flüt mezuniyet sınavından sonra emekli olmuştur. Bu değişim, Paris Konservatuvarına has flüt tarzının gelişiminde yeni bir dönemin başlangıcı olmuştur. Yaklaşık atmış yıllık flüt öğretmenlikleri boyunca Altes ve Tulou sınav parçaları olarak öğrencilerine kendi eserlerini çaldırmışlardır. Bu uzun dönem boyunca yalnızca altı kez farklı bir bestecinin eseri çalınmıştır; ve bunun da dördü Dorus'nun öğretmenliği sırasında yaşanmıştır. Altes'in emekliliğinin ardından Altes ve Tulou'nun virtüöz soloları bir daha konservatuvarda seslendirilmemiştir.

Başta Taffanel olmak üzere Altes ve Tulou'nun ardından gelenler daha çeşitli, daha zengin müzik biçimlerini tercih etmişlerdir. Bu nedenle Altes'in ardından Taffanel ile başlayan dönem, konservatuvarda önemli bir dönüm noktası kabul edilmektedir (Ahmad,1980;18). Taffanel tüm kariyeri boyunca Fransa'nın en yetenekli öğrencileriyle çalışmış ve ileride hem Avrupa'da hem Amerika'da çalışacak önemli flütçüler yetiştirmiştir. Feury Taffanel'in tarzını şu sözcüklerle tarif etmektedir: "Zarafet, esneklik ve duyarlılık Taffanel sanatının en temel nitelikleriydi; ve efsanevi ustalığı olabildiğince sade ve gösterişsizdi. Taffanel gösterişten hiç hoşlanmaz, müziğin metnine saygı duyulması gerektiğine inanırdı. Onun tarzına ait yumuşak akıcılığın altında, ritim ve zamanlama konusunda son derece katı bir bağlılık bulunurdu; tınısı her zaman büyüleyici ve dolu doluydu" (Fleury, 1927; 1526).

Bazı kaynaklara göre flüt öğretmenliğine şeflik eklenince Taffanel'in flüt çalmayı bıraktığından söz edilmektedir (Blakeman, 2005; 169). Ancak genel olarak

² Bu eserlerin listesi ekler bölümünde yer almaktadır.

anlaşıldığı kadarıyla, şeflik nedeniye Taffanel solo konserlerinden ödün vermiş gibi görünmekle birlikte, flüt eğitimini ve flüt için bestelediği besteleri hiçbir zaman ihmal etmemiştir.

1890-1895 yılları arasında, yani flüt sınıfının Altes'den Taffanel'e geçtiği yıllarda eğitim görmüş olan flütçü Georges Barrere, Paris Konservatuvarı'nda yaşadığı duygu ve deneyimleri 1921 yılında yayınlanan otobiyografi yazılarında şu sözlerle anlatmaktadır:

“Flüt çalışmada gösterdiğim ilerleme oldukça ağır ve yetersizdi. İki yıllık eğitimimden sonra düşük bir derece almak zorunda kaldım. Bir sonraki yıl daha da kötüydü, yine başarısız oldum ve mezun olabilmek için son bir hakkım kalmıştı. Yapamazsam hem devlet bursumu hem de eğitim hakkımı kaybedecektim ki, bu durum benim için son derece önemliydi. İşte tam bu noktada hayatımın dönüm noktası olarak anımsadığım değişim gerçekleşti.

Altes oldukça yaşlanmıştı ve emekliliği düşünüyordu. Ben onun sıkı ve katı eğitim metodunu izliyordum ve bu metodu hem anlamakta hem de uygulamakta zorlanıyordum. 1893 yılının Ekim ayında bütün flüt öğrencileri o dönemin konservatuvar müdürü Ambroise Thomas'nın yanına çağrıldı ve hepimiz yeni öğretmenimiz Taffanel ile tanıştırıldık.

Her ne kadar Altes'in verdiği sıkı ve disiplinli eğitimi bugün bile capcanlı hatırlasam da, açıkça söylemeliyim ki Taffanel'in bana kazandırdıkları olmasaydı şu anda tahta flütçülerin “gaz borusu” olarak gördükleri bir aleti çalıyor olmazdım” (Barrere, 1928; 14).

Paris Konservatuvarı'nda birkaç yıldır asistanlık yapmakta olan Philippe Gaubert de Barrere ile aynı dönemde Taffanel'in sınıfında öğrenim görmüştür. Her iki sanatçı da eğitimlerini başarıyla tamamladıktan sonra Gaubert Premier Prix'sini 1894 yılında, Barrere ise 1895 yılında almıştır. Fleury ise 1894'de Taffanel'in sınıfına girmek istemiş olmasına karşın, 1895 yılında kabul edilebilmiştir. Fleury ise

Premier Prix ödülünü 1900 yılında almıştır. Bu üç öğrenci üzerinde ve onların gelecek kariyerinde Taffanel'in önemli etkileri olmuştur. Özellikle Barrere, neredeyse flütü bırakma aşamasında Taffanel sayesinde başarıyı yeniden yakalamış ve flütçü olarak bugün bildiğimiz ününe kavuşmuştur. Daha önce söylediğimiz gibi Fleury, Taffanel'in ünlü makalesini, Gaubert ise flüt metodunu tamamlamıştır. Flüt tarihinin en önemli isimlerinden bir başkası olan Marcel Moyse ise Taffanel'in bir sonraki flüt sınıfında eğitim görmüş, ve eğitimini Premier Prix derecesiyle 1906 yılında tamamlamıştır. Moyse daha sonra Fransız Flüt Ekolüne önemli katkılar sağlayacak ve yön verecek bir flütçü ve eğitimci olacaktır.

Taffanel flüt çalış stili ve öğretmenliğinin yanı sıra, Bach tarafından yazılmış sonatlar ve Mozart tarafından yazılmış konçertolar gibi unutulmuş baş yapıtları gün ışığına çıkarmış ve icralarının artmasında büyük rol oynamıştır. Bu eserler eğitimde ve sınav programlarında hala önemli yer tutmaktadır. Paul Taffanel için, dönemin bestecilerinin besteledikleri eserlerin sayısı ile flüt repertuvarına sağlamış olduğu çok önemli katkılarının yanı sıra, sınav parçalarının (Morceaux Imposé eserlerin) sipariş üzerine yazılması geleneği de Taffanel döneminde başlamıştır.

Ayrıca daha önce toplu halde ders yapan flüt öğrencileri, Taffanel ile haftada bir kez bire bir ders yapmaya başlamıştır. Her öğrencinin kişiliğine ve gelişim çizgisine göre esnek bir biçimde şekillendirdiği eğitim anlayışıyla hızlı bir başarı sağlamıştır. Öğrencilerinden Pierre Deschamps daha sonra Taffanel'in eğitim anlayışı konusunda şunları söyleyecektir: "Öğrencileri başarılı ya da başarısız, yetenekli ya da yeteneksiz olarak en az ayırt eden Taffanel idi. Her birimiz için ayrı ayrı çizdiği egzersiz çizelgesine uyduğumuz sürece hepimizin başarılı olacağını hissettirir, hatta çoğu zaman da bunu açık açık söylerdi" (Boucher, 1996; 28). Gerçi Taffanel'in öğrencilerinin hemen hepsi zorlu sınavlardan geçerek onunla çalışmaya hak kazanmış başarılı öğrencilerden oluşmuştur, ama yine de Deschamps'ın söyledikleri Taffanel'in herşeyden önce çalışma disiplini ve egzersizin yanı sıra bireysel farklılıklara ne kadar önem verdiğini göstermesi açısından önemlidir. Taffanel derslerinde ton, sesin tınısı ve sesin rengi gibi unsurları bulmaya önem vermiştir. Eğitimci olarak, Philippe Gaubert, Gaston Blanquart, Georges Delangle,

Louis Fleury, Marcel Moyse, Georges Laurent, Georges Fleury, Pierre Deschamps gibi parlak öğrenciler yetiştirmiş ve öğrencileri dönemin ünlü flüt sanatçıları ve pedagogları arasında yerlerini almışlardır.

1.5.1. La Methode Complete de Flute de Taffanel et Gaubert

Taffanel'in eğitime katkıları konusunda, Gaubert tarafından tamamlanan flüt metodu ve Fleury tarafından tamamlanan makalesinin önemini gözardı etmemek gerekir. Flüt metodu, La Methode Complete de Flute de Taffanel et Gaubert, o tarihe kadar yazılmış, hatta günümüzde bile kullanılan en kapsamlı, geliştirici ve teknik çalışmalar açısından son derece titiz bir çalışmanın ürünüdür. Toff "Taffanel-Gaubert flüt metodunun çeşitli tını renkleri arayışları içeren çalışmalarıyla ve konservatuvar metotları arasında ilk kez stil ve orkestra soloları üzerine bölümler içermesi nedeniyle dikkate değer bir kaynak" olduğunu söylemiştir (Toff, 1996; 253).

Bir pedagog için ölümsüzleşmenin yolu bir metot yazmaktır. Taffanel, konservatuvardaki öğretmenliği süresince, Fransız Flüt Ekolünü oluşturan temel değerleri öğrencilerine derslerinde vermiştir. Bu temel bilgileri kalıcı kılmak ve gelecek kuşaklara aktarmak amacıyla bugün Flüt sanatının en değerli eserlerinden biri olan metodunu yazmaya karar vermiştir. "Taffanel, uzun kariyeri süresince, kitap, metot, makale gibi materyalleri, flütle ilgili her türlü tarihi, teorik ve pratik belgeleri toplamış ve sentezini çıkarmıştır. Sabır ve özen gerektiren bu çalışmanın değerini ve önemini genç öğrencisi Gaubert'e anlatmıştır. Taffanel'in yaşamının son yıllarında, metodun planı son haline gelmiş ve şeması ortaya çıkmıştır. Gaubert, ustasının fikirlerini ve amacını anlamış ve Taffanel'in yarım kalan projesini tamamlamıştır" (Boucher, 1996; 32).

Taffanel'in Gaubert tarafından tamamlanıp yayınlanan flüt metodu, bugün tüm dünyada kullanılmakta olan önemli bir teknik kaynaktır. Sekiz bölümden oluşan metodun içinde, flüt eğitimi süresince ihtiyaç duyulabilecek her türlü egzersiz, alıştırma, teknik çalışma bulunmaktadır.

1. Notions Preliminaires (Genel Teknik)
2. Des Signes d'Agrément (Süslemeler)
3. Des Coup de Langue (Dil Tekniği)
4. Grand Exercices Journaliers de Mécanisme (Günlük Çalışmalar)
5. Vingt-Quatre Etudes Progressives (Yirmi Dört Geliştirici Etüt)
6. Douze Etudes Virtuosite (On İki Virtüöz Etüt)
7. Du Style (Stil)
8. Trait Difficilies (Zor Pasajlar) (Taffanel&Gaubert, 1958)

Birinci kısım, flütün takılışı, vücudun duruşu, enstrümanın tutuluşu ve parmak pozisyonları gibi genel bilgi ve önerilerle başlamaktadır. Sesin nasıl üretildiğini anlatan uzun bir açıklamanın ardından, oktav çalışması ve dörtlüler üzerine çalışma ve farklı aralıklarla çalışmalar gelmektedir.

Detaş ve legatonun açıklanmasının ardından, dörtlüler ve yeni sesler de kullanılarak, kısa melodilerle çalışmalar gelmektedir. Sonraki üç bölüm, senkop, 3. oktav sesleri ve altere sesler konuları üzerine yazılmıştır. Küçük egzersizler ve uygulamalı etütler bulunmaktadır. Sonraki beş bölüm do majör dahil iki diyez ve iki bemole kadar tonlar ve ilgili minörleri üzerine çalışmalardan oluşmaktadır. Gamlar, arpejler, artikülasyonlu küçük etütler ve melodik bir parça ile bölüm sona ermektedir.

İkinci kısım, tüm tonalitelerle gamlar, nefes ve tril, mordan, grupetto, çarpma, apajötür gibi süslemeler ve işaretler üzerine çalışmalar içermektedir. Bölümün sonunda, öğretilenlerle ilgili etütler yer almaktadır. Üçüncü kısım, tek, çift ve üç dil üzerine egzersiz, etüt ve farklı artikülasyonlarla çalışmalardan oluşmaktadır.

Dördüncü kısım, 17 günlük egzersiz adı altında, teknik üzerine ağırlıklı çalışmalardan oluşmaktadır. Bu bölüm diğer bölümlerden ayrı olarak da yayınlanmıştır. Bu kısımdaki egzersizler, majör ve minör tonlarda parmak egzersizleri, gamlar, kromatik gamlar, aralıklar, majör ve minör, üçlü, eksik üçlü,

yedili, dominant yedili arpejler, kırık arpejler ve triller olmak üzere on yedi bölümden oluşmaktadır.

Sonra gelen iki kısım, performansı daha da geliştirmeyi ve virtüözlüğü amaçlayan etütlerden oluşmaktadır. Ardından gelen bir bölümde stil ve yoruma değinilmiştir. Ve son olarak metot, önemli ve çalışılması gereken zor orkestra pasajları ile son bulmaktadır.

20. yüzyıl ile gelişen ve değişen müzik teknikleri ve anlayışı diğer enstrümanlarda olduğu gibi flütte de kendini göstermektedir. Özellikle 20. yüzyılın ikinci yarısında yazılan eğitim metotları, yeni müzikleri çalabilmek ve yorumlayabilmek amaçlı yazılmıştır ve geleneksel repertuvardan farklılık göstermektedir. Örneğin Taffanel'in "Exercices Journaliers" günlük egzersizleri 19. yüzyıl tonal müzik için mükemmel çalışmalardır ve bugün bile bu egzersizleri flüt tekniği için "kutsal kitap" olarak kabul eden sanatçılar bulunmaktadır (Andrews, 1990; 10)

Paris Konservatuvarının bugünkü öğretmenlerinden olan Sophie Cherrier'nin bu konuda şunları söylemiştir:

"Altes, Taffanel ve Gaubert, hatta Moyse çok doğru ve sağlam kaynaklar bırakmışlardır. Günümüz metotları, gençlere daha cazip gelmektedir, bu iyi ve güzel bir gelişmedir, fakat yeterli midir acaba? Yeterli olduğunu söyleyemem. Eski metotlar, geleneksel bir yapıda ve çok ciddi bir disiplinle yazılmış formasyon bilgileri içeren çok önemli ve yararlı kaynaklardır. Ton çalışması, teknik çalışma, etütler ve parçalar yeri doldurulamaz değerlerdir. Günümüz metotlarının hiç biri temel geleneksel formasyon metotlarının yerini tutamaz" (Gabaron, 2005; 25).

1.5.2. La Flute ve l'Art de la Flute

Paul Taffanel tüm hayatı boyunca flüt ve flütün tarihi üzerine dökümanlar toplamış ve birgün Baillot'nun keman için yazmış olduğu Keman Sanatı'nı (L'art Du Violon) örnek olarak bir kitap yazmayı hayal etmiştir. Taffanel büyük kemancı Baillot'nun yaptığı gibi, yüksek müzik kültürüyle estetik problemler üzerine yoğunlaşan bir çalışmayla Flüt Sanatını baştan sona analiz etmek ve yazmak istemiştir. Bunu yaparak kendi özgün eğitim anlayışını gelecek kuşaklara miras bırakmayı amaçlamıştır. Bu hayalini gerçekleştirememiş olmakla birlikte, öğrencileri tarafından tamamlanan çalışmaları, Taffanel'in flüt sanatçılara en değerli miraslarından biri olmuştur.

Fleury tarafından Encyclopédie de la Musique et Dictionnaire du Conservatoire Albert Lavignac için tamamlanan makale ise, La Flute (Flütün Tarihçesi) ve l'Art de la Flute (Flüt Çalma Sanatının İncelikleri) başlıkları altında hem çalış tekniği ve stili hem de çalışılması gereken repertuvar üzerine yazılmış son derece önemli bir kaynak niteliği taşımaktadır.

Taffanel, ölümünden kısa bir süre önce Fleury'i yanına çağırarak ve bu projesini onunla paylaşmıştır. Öldüğünde el yazısı olarak makalenin başlangıç kısmı ve devamı için gerekli tüm belge ve dökümanlar Fleury'nin elindedir. Bu nedenle G enevieve Taffanel ve Albert Lavignac, bu çalışmayı tamamlaması için Fleury'i desteklemişlerdir (Blakeman, 2005; 209).

Taffanel, flütün tarihçesinde, blok flütten yan flüte (barok flüt ya da flute traversiere) kadarki gelişim sürecinden, blok flütün orkestra için yetersiz bir enstrüman olduğundan, yan flütün varoluş süreci ve gelişiminde Fransız flüt yapımcısı Jacques Hotterre ile başlayan ve gelişen flüt mekanizmasından söz etmiştir. Hotterre, tek tuşlu, iki oktavlık barok flütü yapan, 1719'da L'Art de Pr eluder sur la Flute Traversiere'i yazan  nl  Fransız flüt yapımcısıdır. Flüt n Boehm ile tamamlanan evrimi, Hotterre ile başlamıştır.

Taffanel bu makalede Altes'ten neredeyse hiç söz etmemiştir; yalnızca "Paris Konservatuvarı'nda Dorus'nun takipçisi ve önemli bir flüt metodunun yazarı" olarak kısaca değinmiştir. Kaynaklar Taffanel'in Altes'e karşı kötü duygular beslemediğini göstermekle birlikte bu kısa değinme, Altes'i pek de umursamadığına işaret etmektedir. Taffanel Altes'in yöntemini, Tulou ile bitmesi gereken mekanik stile geri dönüş olarak, flüt çalmanın geliştirilmesinde bir engel teşkil ettiğini düşünmüştür (Lattimore, 1987; 29). Bu konuda Taffanel'in görüşleri şöyledir:

"Flüt çalmanın artistik değerindeki bozulmalar 19. yüzyıl başında o dönemin virtüözlerinin daha ağıdalı bir stille çalmak istemeleriyle başlamıştır. Tulou ile başlayıp Demersseman ile biten bu ekol, flüt repertuvarına çok sayıda konçerto ve son derece parlak sololar kazandırmıştır."

Fleury, flütün tarihçesini Taffanel'in bıraktığı yerden yazmaya devam etmiştir. Repertuvar ile ilgili kısma geldiğinde, "Tüm Flütçülerin Çalması Gereken Eserler Listesi" adı altında bir bölüm oluşturmuştur. Bu eserlerin bir kısmı Taffanel'in çaldığı ve çalıştırdığı eserler, eski ve yeni eserler, etütler ve parçalardan oluşmaktadır. Fleury bu listeye daha sonra Taffanel'in ölümünden sonra yazılmış olan Casella, Debussy, Ferroud, Ibert, Koechlin, Milhaud ve Roussel gibi bestecilere ait eserleri de eklemiştir. Ayrıca, flüt ve piyano için çalışılacak eserler olarak Tulou, Lindpainter, Demersseman, Boehm, Andersen ve Langer gibi bestecileri hatırlatmış, Taffanel'in de yaptığı gibi modern müzikten örnekler önermeyi ihmal etmemiştir (Blakeman, 2005; 210).

"Flüt Çalma Sanatı" adı altında başka bir bölümde ise Fleury, Taffanel'in öğretim ilkelerini aktarmıştır. Beş madde altında topladığı bu bilgiler, Taffanel'in konservatuvardaki derslerinde anlattığı konuları içermektedir.

Ton: Bir flütçü için en önemli ve öncelikli olan, kaliteli bir tona sahip olmaktır. Asla unutulmaması gereken ise, ses gürlüğü gerekli olmakla beraber küçük bir şeydir, fakat ton kalitesi herşey demektir.

Entonasyon: İyi bir flütçü olmak, iyi bir müzisyen olmaktan ayrı bir özellik olarak düşünülemez. Dudaklar kulaklara itaat etmelidir.

Nefes: Nefes tekniği flüt çalmada ayrı bir önem taşıyan unsurdur. Flüt çalan bir kişi için nefes almanın amacı sadece ciğerleri havayla doldurmak değildir. Nefes, müzikal cümleleri ortaya çıkaran ifade gücüdür.

Parmak Tekniği: Düzgün ve doğru çalma, hızlı çalmaktan daha önemlidir. Ton kalitesi ihmal edilerek yapılan parmak egzersizleri, zarar veren, çalmayı daha da kötüleştiren bir çalışmadan başka bir şey değildir.

Stil: Flüt, ton ve mekanik yapısıyla sınırları olan bir enstrümandır. Bu nedenle her türlü duygunun ifadesinde, her türlü etkide en uygun enstrüman olması beklenmemelidir (Blakeman,2005;211).

Fleury makaleyi tamamlarken Tulou ve Demersseman gibi besteci-flütçülerin eserlerinin artık flüt tekniğini bir yerlere götüremeyeceğini ve Taffanel'in bu nedenle bu stile karşı bir akım başlattığını ve "flütün daha bir incelik ve duygusallıkla çalındığı...stilin ciddiyetinin vurgulandığı, ideal yorumun müziği enstrümana alet etmek yerine, enstrümanın müziğin ifadesine alet olduğu anlayışın ideal kabul edildiği" bir flüt çalma anlayışını benimsediğini yazmıştır.

"Flüt alanında 19. yüzyılın ilk yılları virtüöz flütçülerin fazlaca gösterişli, 'hırçın ve şiddetli sesler içeren' bir tarzı yeğledikleri bir gerileme döneminin habercisi olmuştur. Tulou ile başlayıp Demersseman ile biten bu ekolde yazılmış pek çok konçerto ve solo eser bulunmaktadır. Varyasyonlar içeren fantezilerin ve opera melodilerinden oluşan potpurilerin moda olduğu bu yıllarda, flüt müziği de ucuz numaralar ve zevksiz gezintilere konu olmuştur. Daha sonra flüt repertuarının yeniden arındırılmasını Taffanel'e borçlu olduğumuzu kabul etmek zorundayız. Kendisinden önce gelenler tarafından uzun süre önemsenmemiş olan başyapıtlar onun sayesinde yeniden canlandırılmış, hak ettikleri değerlere kavuşmuştur. Tümüyle unutulmuş olan Bach'ın sonatları, Mozart'ın konçertoları ve genel olarak

flüt repertuvarının tüm zenginlikleri Taffanel tarafından gün ışığına çıkarılmıştır”
(Fleury, 1927; 1526).

İKİNCİ BÖLÜM

MORCEAUX IMPOSE GELENEĞİ

2.1. Paris Konservatuvarı

Ülkemizde yakın zamanda yapılmış olan akademik bir çalışmada Paris Konservatuvarı hakkında şunlar söylenmektedir: “Paris Konservatuvarı dünya üzerinde bugün de eğitimini sürdüren en eski ve en şöhretli müzik okulu olup, geçmiş tarihi boyunca Fransa ve Avrupa’nın çeşitli ülkelerinde profesyonel kariyerlerini sürdüren, önde gelen sayısız müzisyene devlet destekli eğitim vermiş bir kurumdur. Kurucularının temel prensiplerinin aynı kalması ve günümüze kadar başarıyla sürdürülmesi, dünya çapındaki tüm konservatuvarlarca bir model olarak görülmesini sağlamıştır” (Hepyućel, 2009; 4).

Paris Konservatuvarı kurulmadan önce genellikle müzisyenler kendi ustaları tarafından eğitilmekteydi. Çoğu zaman ailedeki baba, amca gibi müzisyen ustalar tarafından müzik dersleri başlatılır, dönemin ünlü müzisyenleri tarafından bu eğitim devam ettirilirdi. Bu gelenek Paris’te XVI. Louis döneminde 1790’da Gossec yönetimindeki Ecole Royale de Chant’nın kurulmasıyla yerini usta-çırak eğitiminden, uzmanlar tarafından daha önceden belirlenmiş eğitim programlarının uygulandığı müzik okullarına devretmeye başlamıştır (Gabaron, 2005; 11).

Paris Konservatuvarı’nın temelleri Ecole Royale de Chant’a dayanmaktadır ve bu okul Fransız ihtilalinin ardından 1793 yılında ordunun müzik akademisi olmuştur. Kurucusu olan Bernard Sarette, müziksever olmakla beraber amacı bando müzikseverlerini bir araya getirip bir Garde National bandosu kurmaktır. 1790’da ünlü bir flüt ve fagot solisti olan François Devienne, yeni cumhuriyetin askerlerine müzik öğretmek için bu akademinin Garde National Orkestrasının başına geçmiştir. 1792 yılında Garde National için bir müzik okulu kurulması çalışmalarına girişen Sarette, bu okulda müziğin her dalında öğretim yapılmasını sağlamıştır. Daha sonra

bu kurum Institut National de Musique adını alarak resmi bir müzik okulu haline gelmiştir.

1794'de Saratte ve Gossec, bu iki kurumu birleştirmeye karar verir ve 1796'da 115 öğretmen ve 351 öğrenci ile Conservatoire Nationale de Musique et de Declamation adı altında bugünkü Paris Konservatuvarı'nın temeli oluşmaya başlamıştır (Cook, 1991; 2). "Paris Konservatuvarı kısa sürede tüm disiplinlerde başarılı ve tanınmış bir eğitim kurumu olmuş, müzikal sahne sanatlarının tüm alanlarında şöhretine yaraşır besteci, enstrümancı, opera ve bale sanatçıları yetiştirmiştir" (Rougnon, 1969; 56).

Öğrenciler konservatuvara girebilmek için üç basamaklı bir sınavla seçilmişlerdir. Birinci basamak soflej ve temel müzik bilimleri; ikinci basamak, şarkı söyleme ve enstrüman bilgisi; üçüncü basamak ise teori, müzik tarihi ve enstrüman performansından oluşmuştur. Öğrencilerin mezun olabilmeleri için günümüzde bile hala özel bir sınav olma niteliğini koruyan yıl sonu sınavlarında başarılı olmaları gerekmiştir. Concours de Prix adı verilen bu sınav geleneği ve bu sınavda başarılı olup mezun olabilmek için çalınması gereken zorunlu eser, yani morceaux imposé geleneğinin kökü konservatuvarın kuruluşuna dayanmakta ve günümüzde de geçerliliğini korumaktadır.

2.2. Morceaux Imposé

Günümüzde flüt eğitimi süresince sınavlarda baraj parçası olarak çalınan eserlerin büyük bir kısmı ve konserlerde çalınan baş eserlerin büyük bir çoğunluğu Fransız bestecilerine ait yapıtlardan oluşmaktadır. Bu eserlerin partiyonlarında, Paris Konservatuvarı öğretmenlerine ithaf edildikleri, ya da yılı belirtilerek Paris Konservatuvarı konkuru için bestelendiği yazılıdır. Hangi yılda bestelenmiş olursa olsun, bu eserler bugün bile ulusal ve uluslararası flüt yarışmalarında zorunlu seçmeli eserler listesinde karşımıza çıkmaya devam etmektedir. Flüt repertuarını zenginleştiren ve özellikle teknik anlamda ilerleten bu eserlerin ortak adı, Fransızca

Morceaux Imposé'dir. Anlamı, zorunlu parça, ya da baraj parçası olarak dilimize çevrilebilir. Bu eserlerin sipariş üzerine yazılmasıyla birlikte partiyonlarına, yarışma parçası, yarışma solosu anlamına gelen Morceaux de Concours, ya da Solo de Concours tanımı eklenmiştir. Bu uygulamalar ülkemiz de dahil olmak üzere dünyanın her yerinde orijinal adıyla kullanılmaktadır. Fransız flüt ekolüne ait bu gelenek, Rus, Alman ve İtalyan gibi diğer ekollerde görülmemektedir. Aynı zamanda bu gelenek, dünya üzerinde en eski ve diğer ülkelerin örnek aldığı Paris Konservatuvarı ile 19. yüzyılda başlamış olan bir gelenektir.

Konservatuvar tarihindeki önemli değişimlerden biri Taffanel'in öğretmen olmasıyla birlikte, mezuniyet sınavları için yeni stil müziklerin yazılmaya başlanmış olmasıdır. Çünkü ondan önce sadece flüt öğretmenlerinin yazdığı eserler Morceaux Imposé olarak sunuluyordu. Bu eserler güçlü bir ton içermenin yanı sıra virtüözlük gerektiren ve birbirine çok benzeyen eserlerdir. Oysa Taffanel ile birlikte değişen gelenek çerçevesinde, çağdaş besteciler tarafından bestelenmiş olan yeni tarz eserlerde armoni daha zenginleşmiş, diğer enstrümanlarla birliktelik güçlenmiş ve flüt solist bir enstrüman olarak daha fazla ilgi görmeye başlamıştır.

Gabriel Faure 1898'de Fantezi'sini yazdığında, konservatuvar tarihinde flütçü olmayan ve sınav için flüt eseri yazan ilk besteci olmuştur. Aynı yıl bir deşifre parçası ve orkestra eseri olan Pelléas ve Mélisande'den flüt ve piyano için Sicilienne'i de yazmıştır. Faure Taffanel'e duyduğu saygı ve minnet duygusundan ötürü Fantezisini gerçekten önemseyerek ve Taffanel'e yakışır bir şekilde yazmıştır. Bu eseri yazarken çok zorlandığını ünlü besteci Saint Saens'a da söylemiştir. Sonuçta bugün bile sıkça çalınan ve çok sevilen bu eser, gerçekten öğrencileri zorlayan bir eserdir. Faure'nin bu eseri modern Morceaux Imposé eserler için bir örnek olmuştur. Taffanel'in öğretmenliği süresince, Faure kadar ünlü olmamakla beraber birçok başka besteci mükemmel flüt eserleri yazmıştır. Bu eserlerin çoğu Faure'nin Fantezisi gibi iki ayrı bölümden oluşmaktadır. Birinci bölüm yavaş ve duygulu, ikinci bölüm hızlı ve parlak virtüözite biçimde yazılmıştır.

Örneğin Duvernoy tarafından yazılmış olan Konçertino Op.45 (1899), Ganne tarafından yazılmış olan Andante ve Scherzo (1901), Chaminade tarafından yazılmış olan Konçertino Op.107 (1902), Périlhou'nun yazdığı Ballade (1903), Enesco'nun yazdığı Cantabile ve Presto (1904) ve Gaubert tarafından yazılmış olan Noktürn ve Allegro Scherzando (1906) gibi eserler, renkli armonisi ve güçlü ifadeleri nedeniyle hala flüt sanatının önemli eserleri arasında yerlerini korumaktadırlar.

1907 yılında Taffanel kendisi Morceaux Imposé yazmaya karar vermiş ve Andante Pastoral ve Scherzettino olarak bilinen eserini yazmıştır. Bu eser flütçüye, gösteriş ve abartıya gerek olmadan kendini ve müziği ifade edebilme fırsatı veren bir müziktir. Bu eser, geniş bir duygu yelpazesini ve sağlam bir teknik beceriyi ortaya koymaktadır. “Bazı müzisyenler bu eser ile Taffanel'i ‘klasik üslupçu’ olarak görmektedirler, çünkü bu eserin opera fantezilerinden daha çok onun kişiliğini yansıttığını düşünmektedirler. Flütü destekleyen düz bir çizgide sade eşlik ve flütçünün her nüansı veya hatasını Mozart'ın müziğinde olduğu gibi şeffaf biçimde gösterebilen bir eserdir” (Mc Vinney, 1994; 62).

Morceaux Imposé Fransızca bir terim olup dilimizde ‘mors empoze’ olarak telafuz edilmektedir. ‘Parça’ anlamına gelen ‘morceaux’ sözcüğü ile ‘zorunlu kılınan’ anlamına gelen ‘imposé’ sözcüklerinin birleşiminden oluşan Morceaux Imposé, zorunlu parça anlamına gelmektedir. Morceaux Imposé kapsamına giren parçalar, Paris konservatuvarından mezun olabilmek için öğrencilerin çalması zorunlu olan eserlerdir. O dönemde sadece öğretmenlerin yazdığı ve öğrencilerin çalmak zorunda olduğu eserler Morceaux Imposé olarak tanımlanmıştır.

Morceaux Imposé eserlerin orijinal olarak en önemli belirleyici özelliği, eserin daha önce çalınmamış, tanınmayan, yeni bir eser olması ve icra edecek öğrenciye dört hafta önce verilmesi olmuştur. Bu şekilde öğrencilerin eşit zaman zarfında yapmış oldukları çalışma sonucu olarak ulaşabilecekleri düzeylerin tespit ve test edilmesi amaçlanmış, ve genellikle bir kurul tarafından oy çokluğu ile sonuca varılmıştır.

Günümüzde yalnızca Paris Konservatuvarı değil birçok konservatuvarın hem giriş hem mezuniyet sınavlarında bu uygulamayla karşılaşmaktadır. Evrensel bir dil olan müzik dilinde, teknik birçok terimde olduğu gibi Morceaux Imposé de tüm dillerde Fransızca orijinal haliyle kullanılmaktadır. Sadece müzik okulları değil, ulusal ve uluslararası yarışmalarda Morceaux Imposé eserler yer almaktadır. Günümüzün Morceaux Imposé eserleri arasında eski eserlerden farkı olarak yeni olmayan eserler de bulunmaktadır. Günümüz sınavlarında ve yarışmalarında öğrenci ya da yarışmacılardan hem belirlenen zorunlu bir eseri çalmaları beklenmekte, hem de seçmeli eserler listesinden kendi tercih ettikleri bir eseri çalmaları beklenmektedir. Bu şekilde öğrenciye kendi tarzını yansıtmaya olanağı sağlandığı düşünülmektedir. Morceaux Imposé kapsamında değerlendirilen eserler ise bazı durumlarda yine hiç tanınmayan eserler arasından seçilirken, bazı durumlarda repertuvarda halihazırda bulunan eserlerden biri olabilmektedir.

Her bir müziyenin kendine özgü tarzını değerlendirmenin farklı ölçütlerinden söz etmek mümkün olmakla birlikte, adayları aynı eseri çalarken gösterdikleri performansları ortak ölçütlere göre değerlendirmek de ayrı bir öneme sahiptir. Herşeyden önce daha kesin ve dürüst sonuçlara ulaşmanın bir yolu olarak düşünülmelidir. Morceaux Imposé anlayışının uygulandığı yerlerde adaylar aynı eserleri çaldıklarında:

1. entonasyon ve tını
2. ritm
3. dinamikler
4. teknik ve artikülasyonlar
5. müzikalite
6. yorum

gibi ortak ölçütlere göre değerlendirilmektedir. Öte yandan kişilerin kendi seçimleri ile icra ettikleri eserler, sahip oldukları bazı kusurları örtmek ve iyi yönleri ortaya koymak için özellikle seçilmiş tercihler olabilmektedir. Yeni bestelenmiş de olsa, repertuvardan seçilmiş de olsa Morceaux Imposé eserlerin en belirgin özelliği,

icracının teknik ve müzikal anlamda tüm becerilerini göstermelerine ve icracıların sınırlarını zorlamaya olanak sağlamalarıdır. Sipariş üzerine yazılan eserler bazen sadece bir teknik nokta üzerine bile yazılabilir. Örneğin sadece dil tekniği gerektiren bir eser ya da sadece armonik sesleri gösteren bir eser olabilir. Bununla birlikte *Morceaux Imposé* çoğunlukla tüm teknik zorlukları içeren ve icra eden kişinin genel anlamda teknik ve müzikal becerilerini ortaya koymalarına olanak sağlayan eserlerdir.

2.3. Concours de Prix

Paris Konservatuvarı'nda uzun zamandır sürdürülen ve *Concours du Prix* adı verilen geleneği, öğrencilerin yıl sonu ve mezuniyet sınavlarını halk ve jüri önünde icra etmeleri ve sonucunda başarı durumlarına uygun ödülü almaları anlamına gelmektedir. Jüri üyeleri tarafsız değerlendirme açısından kendi öğrencilerinin değerlendirmesine katılamazlar. Sınavın sonucu kapalı oylama sistemiyle, oy çokluğuna göre belirlenir ve öğrenciler tüm eğitim süreçleri boyunca her yıl sonunda bir ödül için yarışmaya hak kazanırlar. Birincilik ödülü, *Premier Prix* ya da *Mention tres bien*; ikincilik ödülü, *Dexieme Prix* ya da *Mention bien*; üçüncülük ödülü ise *Troisime Prix* ya da *Mention assez bien* olarak adlandırılmaktadır. Ayrıca *Premier Accesit* ve *Deuxieme Accesit* gibi daha düşük dereceler de bulunmaktadır, fakat bunlar daha çok başarısızlıkları tanımlamakta kullanılmaktadır. Sadece birincilik ve ikincilik derecesi mezun olmak için yeterli kabul edilmektedir; diğer derecelere konu olanlar bir sonraki dönemi bekleyerek tekrar sınava girmek durumundadırlar. Bu gelenek günümüzde Fransa'daki Paris Konservatuvarı dahil tüm konservatuvar ve müzik okullarında devam etmektedir. Paris (C.N.S.M.P) ve Lyon (C.N.S.M.L)'daki Yüksek Konservatuvar dışında tüm Devlet Konservatuvarları (C.N.R) ve Devlet Müzik Okullarında (E.N.M) birincilik derecesi (Premier Prix) ayrıca *Medaille d'Or* olarak da adlandırılmaktadır.

Paris Konservatuvarının ilk yıllarında flüt sınavı için seçilen eserler genelde okulda çalışan flüt öğretmenleri tarafından yazılmış ve sınavdan dört hafta önce

öğrencilere dağıtılmıştır. Bu şekilde öğrencinin aldığı eseri kısa sürede deşifre edip, çalabilme yetisi, müzikalite ve tekniğiyle birlikte değerlendirilebilmiştir. Bu eserler genellikle flüt öğretmenlerinin yazdığı eserler olup, daha sonraları diğer bestecilere sipariş verilerek yazılmıştır. Bu gelenek daha çok Paul Taffanel'in flüt öğretmeni olduğu yıllarda yaygınlaşmış ve günümüze kadar devam etmiştir. 1876 yılından sonra sınavda çalınacak eserlere, jürinin seçtiği eserlere ek olarak ayrı bir deşifre parçası eklenmiştir. Günümüzde ise öğrenciler farklı dönemlere ait bir resital programı çalmakla yükümlüdürler. Bu program genelde bir barok dönem, bir klasik dönem, bir çağdaş dönem eseri ve bir de deşifre parçasından oluşmaktadır.

Öğrenciler flüt gibi ana sanat dallarını oluşturan çalgıya ek olarak, diğer enstrüman dersleri için de benzer sınavları vererek eğitimlerini tamamlayabilmektedir. En sonunda mezun olabilmek için aldıkları Premier Prix, bir müzisyen için çok önemli bir dönüm noktası olmakla birlikte, profesyonel kariyer için gerekli kapıların açılmasında büyük rol oynamaktadır.

Bugün geçmiş yüzyıllara oranla Avrupa'da konservatuvar ve müzisyen sayısı çok daha fazladır. Öte yandan iş olanakları daha kısıtlıdır. Özellikle Fransa'da iyi kariyer yapmak isteyen müzisyenler belli yaş sınırına kadar Paris Konservatuvarında okuyabilmenin hayalini kurarlar. İki aşamalı giriş sınavında çok az kişi başarılı olabilmektedir. Her iki aşamanın da zor olması nedeniyle, birinci aşamayı geçenler bile ayrı bir belge ile ödüllendirilmektedir.

2.4. Morceaux de Concours – Solo de Concours

Flüt enstrümanı, kökeni tarih öncesi çağlara kadar uzanan çok eski bir enstrümandır ve oldukça geniş bir repertuvara sahiptir. Barok dönemden başlayan flüt repertuarı, zaman ilerledikçe flütün teknik olanaklarıyla paralel olarak daha da gelişmiş ve genişlemiştir. 19. ve 20. yüzyıl repertuarının çoğu ise özellikle Paris konservatuvarı sınavı için yazılmış olan *Morceaux de Concours* ya da *Solo de Concours* olarak adlandırılan eserlerden oluşmaktadır.

Paris Konservatuvarı'nda mezuniyet sınavları için zorunlu eser olan *Morceaux Imposé* eserler, Taffanel'in flüt öğretmenliğinden önceki dönemde, konservatuvarın flüt öğretmenleri tarafından belirlenmekteydi. Taffanel ile birlikte başka bestecilere sipariş verilmeye başlanmış, ve böylece onun döneminde hem flüt ekolü hem de *Morceaux Imposé* eserler hem müzikal kalite, hem diğer orkestral enstrümanlara uyumluluk ve hem de teknik değer bakımından doruk noktasına ulaşmıştır.

1900'lü yıllarda flüt eserleri daha çeşitli, renkli biçimler ve daha teknik beceri gerektiren yeni müzikler haline gelmiştir. Diğer enstrümanlarda da geçerli olan bu gelenekte, öğretmen bir eser yazmalı ya da flüt repertuvarındaki eserlerden birini seçmelidir. 1829 – 1856 yılları arasındaki *Morceaux Imposé* eserler çoğunlukla o dönemin flüt öğretmeni olan Jean Louis Tulou tarafından yazılmıştır. Daha sonraki yıllarda 1894'den başlayarak, flüt öğretmenlerinin yazdıklarına diğer bestecilerin eserleri de eklenmiştir.

Sipariş üzerine yazılan bu eserler için siparişi genellikle konservatuvarın müdürü besteciye vermiştir. Bestecinin sorumluluğu, cümleme, artikülasyon, teknik ve müzikal yorum açısından zor ve öğrencinin her yönüyle sınanabileceği bir eser yazmak olmuştur. Bu şekilde bestelenerek repertuvara kazanılmış eserlere *Morceaux de Concours* ya da *Solo de Concours* adı verilmektedir.

Blakeman Taffanel'in bu geleneğin oluşumundaki katkısını şu sözlerle değerlendirilmektedir. "Bu gelenekte Taffanel'in etkisi büyüktür çünkü flüt sınavları için bir bestecinin eser bestelemesi kuralını ilk olarak o uygulamaya koymuştur ve konservatuvar yönetimini diğer enstrümanlar için de aynı prosedürün uygulanması konusunda yönlendirmiştir. 1897'den itibaren tüm üflemeli ve bakır üflemeli çalgılar için bu şekilde bestelenen yeni eserler kazandırılmıştır. Hatta bir süre sonra, mezuniyet sınavları yeni müzikler için tanıtım gösterisi haline gelmiştir" (Blakemen, 2005; 187).

1803 yılından bu yana besteciler çoğunlukla yazdıkları bu eserlerle Paris'deki Académie des Beaux Arts (Güzel Sanatlar Akademisi) tarafından çok prestijli bir ödül olan Prix de Rome (Roma Ödülü) ödülüne laik görülmüştür. (Cook,1991;53)

Taffanel, flüt öğretmeni olduğu için o dönemde flüt jürisinde bulunmamış ama yaylı çalgılar, opera ve bakır çalgılar için jüri üyeliği yapmış hatta 1902 yılında viyolonsel için deşifre parçası bile bestelemiştir. (Blakemen, 2005; 186)

Bu gelenek 1824 yılından itibaren flüt için uygulanmaya başlanmış, 1970 yılına kadar düzenli şekilde uygulanmış, 1970'den sonra sınav, içinde yine zorunlu bir parça bulunmak koşuluyla mini resital formatına dönüşmüştür. Burada zorunlu eserin yanında, öğrencinin seçeneğine sunulan bir dizi eserler listesi de bulunmuştur. “1900 yılından 1955 yılına kadar Morceaux imposé eserlere bakıldığında 56 eser görülmekte ama bunların sekiz tanesi, en az bir kez zorunlu parça olarak tekrarlanmıştır. 1900 ile 1955 yılları arasındaki eserleri incelediğimizde stil, form, zorluk derecesi ve uzunluk açısından çok çeşitli ve zengin olduğu görülmektedir. 20. yüzyıl başlarındaki eserler form, uzunluk, armoni ve teknik açılarından birbirine benzemektedir. Bu eserler romantik, iki bölümlü formda yazılmış, birinci bölümü ağır, cantabile olan, ikinci bölümü de hızlı ve daha teknik akıcılığa ve hıza dayanan eserlerdir” (Cook, 1991; 54).

1930 yıllarla başlayan eserler biraz daha fazla çeşitlilik göstermekte ve her bestecinin kendi çizgisini yansıtmaktadır. Bu eserlerde gerginlik, kromatizm, seri teknik, özgür tonalite, disonans seslerin kullanıldığı görülmektedir. Bunlara ek olarak bu dönemdeki eserler teknik açıdan daha zor, çok kısımlı ama tek bölüm parçalardır (Cook, 1991; 54). Bu eserler, icracının nefes, müzikal cümlemeleme, ifade, parmak tekniği, dil tekniği gibi becerilerini zengin armoni ve müzikal içerikle ortaya koyabileceği niteliklerdedir.

Eserlerin, etüd ve egzersiz kitaplarının zorluk dereceleri, Avrupa genelinde dokuz farklı derece ile numaralandırılmıştır.

1, 2, 3 : Kolay

4, 5, 6 : Orta

7, 8, 9 : Zor

Bu sayıların arkasına eklenen L harfi, bu derecelendirmenin Leduc yayınevi tarafından verildiğini göstermektedir. Aksi takdirde bu derecelendirme bestecinin kendisi tarafından yapıldığı anlaşılmaktadır (Cook, 1991; 55). Bu numaralandırma morceaux imposé eserlerin hepsinde görülmemekle birlikte, daha çok 1900- 1930 yılları arasında yazılan eserlerde kullanılmıştır.

Belki daha da önemlisi, öğrenci ya da yarışmacıların bu eserleri yazan bestecilerle çalışma şansı bulunmamaktadır. Sınav jürisi, biri eserin bestecisi olmak üzere yedi kişiden oluşmaktadır. Öğrencinin kendi öğretmenin jüride oy kullanma hakkı bulunmamaktadır. Sınavın sonunda öğrenciye verilecek olan dereceye oy çokluğuyla karar verilmektedir (Colosimo, 2001; 13).

2.5. Morceaux Imposé Eserlerin Gelişimi ve İncelenmesi

Genel olarak bugün elimizde bulunan flüt repertuarındaki tarihsel dönüşümü, eser sayısındaki artışı ve eserlerdeki teknik gelişim süreci ile, Paris Konservatuvarı Morceaux Imposé eserlerin kronolojik gelişim süreci arasında açık bir paralellik gözlenmektedir. 1824 yılından 2000’li yıllara kadar hem flüt için eser yazan bestecilerin sayısında artış gözlenmiş, hem de bu besteciler tarafından yazılan bu eserlerin teknik ve müzikal açılarından bir gelişim gösterdiği kaydedilmiştir.

1824 yılından 1890 yılına kadar sadece 8 besteci tarafından 57 eser yazılmışken, 1891 ile 1930 yılları arasındaki dönemde 23 besteci yalnızca 38 eser yazabilmiştir. Bu dönem ayrıca Taffanel’in konservatuarda öğretmen olduğu dönemin başlangıç yıllarına denk gelmektedir. Daha sonraki yıllarda besteci sayısında gözlenen bu artışın Taffanel sayesinde gerçekleştiğini unutmamak gerekir. Çünkü Taffanel, gerek kendi yazdığı eserlerle, gerek dönemin çağdaş

bestecilerine sipariş üzerine yazdırdığı eserlerle, gerekse ona ithaf edilen eserlerle, Morceaux Imposé geleneğinde yeni bir dönemin başlamasına olanak sağlamıştır. (Cook, 1991; 156)

1931 ile 1970 yılları arasında ise 36 besteci 40 eser yazmıştır. 1971 ile 2009 yılları arasında 52 besteci 86 eser yazmıştır. Burada sadece Paris Konservatuvarı mezuniyet sınavı için yazılan eserler söz konusu olmaktadır, 1970'lerden sonra flüt için yazılan eserler, ayrıca zaten artış göstermektedir. 2000'li yıllar ile birlikte yaygınlaşan modern müzik anlayışının tüm enstrümanlarda olduğu gibi flüt repertuarında da etkisini gösterdiği gözlenmektedir. Elektronik efektler de dahil, çok farklı teknikler kullanılarak yazılan modern eserlerin sayısı günden güne artmıştır. Flütün bugün bu konuma gelebilmesi şüphesiz Morceaux Imposé eserlerin flüt tekniğini ve tınısını geliştirmek için sınırlarını zorlaması sayesinde. Bu gelişimin doğal bir uzantısı olarak ortaya çıkan bu zengin repertuar ve güzel eserler, aynı zamanda flüdü daha popüler bir enstrüman haline getirmiş, yaygınlaştırmış ve flüt, solist bir çalgı olarak müzik kulvarında ayrı bir yer edinmiştir. Günümüz flüt sanatçılarının büyük bir kısmı, bu gelişim arayışı ve repertuar zenginliğini özellikle Paul Taffanel ve onun öncülüğünde gelişen Fransız flüt ekolüne borçlu olduklarını düşünmektedir.

2.5.1. 1824-1890 Yılları Arasındaki Eserler

2.5.1.1. J.Louis Tulou (1786- 1865) - Büyük Solo No.3 Op. 74

Yayınevi: Billaudot

Süre:

* Yeni basımı Jean Pierre Rampal tarafından düzenlenmiştir.

J.L. Tulou, uzun yıllar konservatuvarda flüt öğretmenliği yapmış ve öğrencilerine farklı formlarda birçok flüt eseri yazmıştır. Konservatuvarda öğretmenliği süresince Boehm flüte, bu tip flütlerin tonunun yeterince geniş ve güçlü olmadığını, obuayı andıran bir ton olduğunu düşündüğü için karşı olmuştur. Tulou,

No.3 Op. 74 Büyük solosunu 1863 yılındaki sınav için Morceaux Imposé olarak yazmıştır.

Birinci bölüm Allegro moderatodur, legato gelen lirik bir temayla başlar. Daha sonra arpejler, oktavlar, farklı aralıklar ve çeşitli artikülasyonlarla zenginleşen teknik akıcılığa dayalı bir müzik devam eder. Flütün gösterişli kromatik çıkışıyla solosu son bulur ve tuttiye bağlanır (Pellerite,1978; 213).

Bir sonraki bölüm Largement, durmadan başlar. Melodik olarak gösterişli değildir, tonu göstermek adına uzun değerli notalardan oluşan kısa bir ara bölümdür. Bu bölüm hiç durmadan staccato ve üçlemelerden oluşan hareketli bir ezgiyle bir sonraki bölüme bağlanır.

Üçlemeler zaman zaman arpejler şeklinde inici ve çıkıcı olarak devam eder ve ton değiştirerek farklı tonlarda dolanır. Hareketli kısmın sonunda 1. bölümün başında duyulan tema, biraz değişmiş olarak re majör tonda tekrar duyulur. Bu ara geçiş kısadır ve ilk bölümde olduğu gibi flütün solosu kromatik bir son ile ve giderek hızını artırarak son bölüm olan Vivo'ya bağlanır.

Son bölüm re majör olup yine bölüm içinde sık sık farklı tonları dolaşan çift dil tekniği üzerine yazılmış bir etüt gibidir. İnici gamlar, çift dil çalışmalarında sıkça olduğu gibi 16'lıklarla giden parlak bir virtüözlükle bölüm son bulmaktadır.

2.5.1.2. Giulio Briccialdi (1818-1881) – Konçertino No.2 Op. 48

Yayınevi: International Music Company

Süre: 16'40"

* Yeni basımı Jean Pierre Rampal tarafından düzenlenmiştir.

Verdi'nin "Macbeth" teması üzerine yazılmış bu eser, 1867 yılında Morceaux Imposé olarak sunulmuştur. Briccialdi, İtalyan bir flütçü ve aynı zamanda besteci,

enstrüman yapımcısıdır. Flüt için çok sayıda eser yazmıştır. Bugün bile sıkça icra edilen en ünlü eser Venedik Karnavalı'dır.

Birinci bölüm Allegro, hızlı ve virtüözite gerektiren pasajlar piyano ve flüt arasında zaman zaman diyalog şeklinde duyulur ama çoğunlukla flütün şarkılı temasına piyano eşlik ederek sürer.

İkinci bölüm, flütün gösterişli müziği devam eder. Tonu daha ön plana çıkaran temalar içermekle beraber virtüözlük gerektiren pasajlar bu bölümde de vardır. Bölüm flütün parlak kadansıya sonlanır.

Son bölümde flüt bir temayı çalar ve sonra bu temanın teknik akıcılığa dayalı pasajlarla çeşitlemeleriyle devam eder.

Briccialdi'nin flüt için yazdığı eserlerden bazıları aşağıdakileri kapsamaktadır:

Venedik Karnavalı op.78

Le Carezze op.79

Marceau da salon "due fiori"op.63

16 İki flüt için Diyalog, Op.132

'La Figlia del Reggimento' Operası üzerine Fantezi, Op.27

2.5.2. 1891-1930 Yılları Arasındaki Eserler

2.5.2.1. Gabriel Faure (1845 – 1924) - Fantezi Op. 79

Yayınevi: Hamelle, International Music C.o, Belwin, Musica Budapest, Kalmus, Southern Music, Hansen Leduc 1920, G. Schirmer (Flute Music by French Composers)

Zorluk Derecesi: 6

Süre: 4'55"

* Gabriel Faure'nin bu eseri Paul Taffanel'e ithaf edilmiştir.

Gabriel Faure'nin Op. 79 Fantezisi 1898, 1916 ve 1925 yıllarında Paris Konservatuvarı mezuniyet sınavında Morceaux Imposé olarak çalınmıştır. Bu eser Fransız şarkısının en iyi örneklerinden biri olarak bilinmektedir. Faure, besteciliğinin yanı sıra piyanist ve org sanatçısı olarak da tanınmaktadır. Faure, Ecole Niedermeyer'de Camille Saint-Saens ile piyano eğitimini sürdürmüştü ve 1865'de birincilik alarak piyano, kompozisyon, füg ve kontrpuan dallarından mezun olmuştur (Faure, 1989; 56).

Fantezi, Andantino ve Allegro olarak iki kısımdan oluşan tek bölümlü bir eserdir. Andantino, orta ve kalın tonlarda güzel bir melodisi olan bir bölümdür. Uzun cümlelerden ötürü, nefesler hızlı alınmalı ve dinamik işaretlerin icrasını bölmemelidir. Ana melodi, 25. ölçüde, 16 lıklarla ve 32 lik kromatik çıkışla ve akıcı bir teknikte tekrar gelmektedir.

Allegro kısmında ise, zıtlık yaratan iki tema vardır. Birinci tema, daha çok teknik akıcılığa dayalı gam ve arpej pasajlarından oluşmaktadır. İkinci tema, espressivo olan, lirik ve esnek bir tema olup geniş aralık atlamaları içermektedir. Bölümün son kısmı, teknik anlamda en zor kısım olup, parmak tekniğini ortaya koymayı amaçlamaktadır. 192. ölçüde ikinci tema piyanoda duyulurken, flüt partisinde teknik incelik vardır. Artikülasyonlar açısından çok çeşitli ve bir o kadar da zor bir parçadır. James Galway "Flute" adlı kitabının artikülasyon başlıklı bölümünde bu eserden şöyle bahsetmektedir:

"Fransızlar, artikülasyon konusunda öyle çok çeşit ortaya koyarlar ki, öğrencileri deli ederler. Hiçbir bestecinin kullanmadığı artikülasyonları üretirler ve konservatuvar sınav parçalarında özellikle kullanırlar. Örneğin Faure'nin konkur için yazdığı Fantezi'si. Bu eserde yazdığı artikülasyonları başka hiçbir eserinde kullanmamıştır. Sanırım bu eseri yazmadan, konservatuvarın flüt öğretmenine gidip flütte nelerin zor olduğunu sormuş, bunun üzerine flüt öğretmeni tüm zorlukları liste yapmış, uzun sesler, triller, detaçe gamlar ve diğer zor artikülasyonları yazıp

Faure'ye vermiş olmalı. Bunları alan Faure, flüt öğretmenine teşekkür etmiş ve gidip müzikal bir çorba yapmış" (Galway,1982;123).

Faure Fantezi ayrıca flüt ve orkestra için Hamelle tarafından da basılmıştır. Orkestrasyonu Louis Aubert (1958), Novello ve James Galway tarafından yapılmıştır.

Faure'nin birçok eseri flüt ve piyano için uyarlanıp basılmıştır. Bunlardan bazıları şunlardır:

Berceuse Op. 16 – Yayınevi: Hamelle, Musica Budapest 1977

Pavane Op. 50: Hamelle

Les Joueuses de flute: (Ballet de Pénélope) Heugel

Sicilienne de Pelléas et Melisande Op.78: Hamelle, International Music, Musica Budapest 1977

2.5.2.2. Georges Hüe (1858-1948) - Fantezi

Yayınevi: Costallat, Billaudot

Zorluk derecesi: 6

Süre: 6' 5"

*Georges Hüe'nün bu eseri Adolphe Hennebains'e ethaf edilmiştir.

Paris Konservatuvarındaki eğitimi süresince Gerorges Hüe, Emil Paladilhe ile kontrpuan ve füg, César Franck ve Napoleon Reber ile kompozisyon ve org çalışmıştır. 1879 yılında Médée adlı kantatı ile çok prestijli bir ödül olan Prix de Rome almıştır. Besteci olarak opera, sahne eserleri ve şarkılar gibi vokal eserler yazmıştır. 1922 yılında Academié de Beaux Arts'da ünlü sanatçı Camille Saint-Saens'ın yerine geçmiştir.

Piyano eşlikli olarak yayımlanan Fantezi, Leduc ve Costallat yayınevlerinde orkestra eşlikli olarak 1923 yılında basılmıştır. Fantezi, Assez Lent Modéré ve Très Vif olmak üzere 3 kısımdan oluşan tek bölümlü bir eserdir.

İlk kısım Assez Lent (yeterince yavaş), doğaçlama karakterli, serbest bir müzikle başlamaktadır. Burada piyano eşliği, flütün serbest ezgisini, rubato melodisini, doğaçlama stilini bastırmadan, sabit ve düz bir tempodadır. Kalın tonlarda, temiz çift dil tekniği bu kısmın belirleyici zorluğudur.

İkinci kısım olan modéré (orta hızda), bien chanté yani güzel şarkınlı anlamında, lirik bir melodi içerir. Bu güzel ezginin zorluğu, kalın ve orta tonlarda çok uzun cümlelerden oluşmasıdır.

Üçüncü kısım 3/8 lik Très Vif (çok hızlı), yorumcunun artikülasyon ve lirik yorum becerisini test edebilen bir özelliكتedir. Hızlı arpejlerden oluşan coda, esere parlak bir virtüözlük katmaktadır.

Hüe'nün flüt ve piyano için diğer eserlerini şöyle sıralayabiliriz:

Serenat – yayınevleri: Leduc, Fischer-NY, Southern Music Company

Küçük Parça : Leduc 1921

Noktürn ve Gigue: Leduc, Gigue Cundy-Bettoney

2.5.3. 1931-1970 Yılları Arasındaki Eserler

2.5.3.1. Pierre Sancan (1916-2008) - Sonatin

Yayınevi: Durand 1949

Zorluk derecesi: 8

Süre: 9'5"

* Pierre Sancan'ın bu eseri Gaston Crunelle'e ithaf edilmiştir.

Pierre Sancan, Paris konservatuvarında piyano, armoni ve kompozisyon alanlarından birincilikle mezun olmuş ve 1943'de Légende d'Icare kantatıyla Grand Prix de Rome ödülünü almıştır.

Sonatin, Sancan'ın flüt repertuarındaki tek eseridir. Bu eser üç kısımdan oluşan tek bölümlü bir eserdir. Her kısım piyano ve flütün kadanslarıyla birbirinden ayrılmaktadır. İlk kısım 6/8 lik, lirik cümlelerin birleşimi, artikülasyonlu pasajlarla güzel ve akıcı bir müziktir. Uzun cümleleri ve geniş, zor aralıklı geçişleri nedeniyle bu kısım hem nefes alma becerisini hem de tüm oktavlardaki aralıkları esnek çalma becerisini ölçmektedir.

Piyanonun kısa kadansı moderatonun ardından, ikinci kısım olan andante espressivo gelir. Bu kısım mükemmel ton alıştırılmalarının tüm elemanlarını; uzun legato cümleler pianissimo'dan fortissimo'ya geniş dinamikler, çeşitlenmiş ritim kalıpları ve üç oktavı da içine alan ses sınırı içerir. Sancan'ın kendi açıklamasında andante espressivo hüzünlü olmalıdır. "Yorumcu, bize hüzünlü bir hikayesi olduğunu gösterebilmelidir. Yorumcu derin müzikal içgüdüleriyle cümleleri hissetmeli ve gözleri kapalı, yoğun dramayı bize yaşatmalıdır" (Marion,1987;16)

Flütün kadansıyla son bölüm olan animé (hızlı-canlı) başlamaktadır. Bu yoğun ve gösterişli kadans, inişli çıkışlı dörtlüler, çeşitli ritimler, çeşitli artikülasyonlar, tenuto, staccato ve legatolar, tempo ve dinamiklerindeki renklilikle ileri düzey bir performansı ölçmektedir. Sancan'ın kadansın performansı konusunda şunları önermektedir:

"Bu kadansta, 18. yüzyıl stili canlandırılmalıdır. Tekniği, artikülasyonları ve parmakları kontrol edilebilen, tercih edilen herhangi bir tempoda, yazılı ritimlere uyularak başlanmalıdır. Performans süresince hızlanmalar ve geri çekilmeler yapılabilir. Kadansın sonu ve animé arasındaki sekiz ölçü, tempo içindeki belli bir özgürlük ile, yavaş başlamalı ve giderek hızlanmalıdır" (Marion, 1987;16).

Son kısım olan animé 4/4 lük olup hem flütçü hem de piyanist için teknik bir güç gekektirmektedir. Üçlemelerdeki hız ve dil tekniğindeki akıcılık ölçülmekte ve eser, açılış temasına geri dönerek bitmektedir.

2.5.3.2. Andrés Jolivet (1905- 1974) - Chant de Linos

Yayınevi: Costallat 1944, Leduc 1954

Zorluk derecesi: 8 L

Süre: 10'55"

* Andrés Jolivet'nin bu eseri Gaston Crunelle'e ithaf edilmiştir.

1930 yılında Jolivet'nin Edgard Varése ile Paris'te tanışması, kariyerinde bir dönüm noktası olmuştur, çünkü Varése Jolivet'nin başarılı bir besteci olmasında büyük rol oynamıştır. Ayrıca Jolivet, 1936 yılında Olivier Messiaen, Yves Baudrier ve Daniel Lesur ile Genç Fransa "Le Jeune France" olarak adlandırılan grubun bir üyesi olmuştur. 1965 -1970 yılları arasında ise Paris konservatuvarında kompozisyon dersleri vermiştir.

Chant de Linos, şüphesiz flüt repertuvarının en zor eserlerinden biridir. Jolivet bu eseri ilk olarak sınavda çalınması amacıyla flüt ve piyano için yazmış, daha sonra ise flüt, arp ve yaylı trio olarak yeniden düzenlemiştir. Bu eser 1944 yılının sınavı için yazılmıştır. Bu eseri ezber çalarak mezun olan Jean Pierre Rampal Fransız flüt ekolünün son temsilcilerinden olmakla beraber, flüt ile çok önemli bir kariyer yapmıştır. Jolivet Rampal'ın bu eseri çalışını çok beğenmiş ve Rampal için La Jeune France parçasını yazmıştır (Artaud, 2005; 22).

Chant de Linos, Antik Yunan'da Linos'un şarkısı anlamına gelmektedir. Linos, Apollon'un oğludur ve şarkısı, cenaze töreninde ölünün arkasından yakılan ağıtlar, ağlamalar ve çığlıklardan oluşur. Eserdeki kasvetli melodiler, ağıtları, hızlı bölümdeki teknik kısımlar, ağlamaları ve dansı tasvir etmektedir. Birinci bölüm, dramatik bir kadansla başlar. Bu kadans metronomla çalınır gibi değil, reçitatif gibi çalınır ve özellikle sol elde ustalık isteyen bir teknikten oluşmaktadır.

“İkinci bölüm meno mosso 5/4 lük tartımıyla kasvetli bir ağıt melodisini duyurur. Bu melodi zengin pes seslerdedir, ritmik olarak iki ve üç zamanlı vuruşlarla değişen bir tartımdadır. Ağıt melodisi daha sonra üst oktavlarda da duyulmaktadır. Bu iki kısım ağıt ve ağlamaları tasvir etmektedir” (Pellerite,1978; 230).

Dans teması ise farklı tonlarda birkaç farklı yerde tekrar tekrar duyulur. Bu tema ise 7/8 lik olup hızlı, dinamik 16 lıklardan oluşmaktadır. Parlaklık ve pes seslerdeki fortissimo oldukça zordur. Güçlü karın kasları, doğru ağızlık pozisyonu ve temiz dil tekniği gerekmektedir. Coda ise hız ve teknik olarak oldukça zordur. Armonikler, flütte tiz sesler ve üçlemelerle 16’lıklar kullanılmıştır.

Jolivet’nin flüt için yazılmış diğer eserlerini şöyle sıralayabiliriz:

Cinq Incantation flüt solo, (Scheinder 1936)

Incantation “Pour que l’image Devienne symbole” flüt veya alto flüt için, (Billaudot 1937)

Ascées flüt solo veya alto flüt için (Billaudot 1938)

Konçerto flüt ve yaylı orkestra için (Heugel 1951)

Sonat flüt ve piyano için (Heugel 1960)

2.5.4. 1971-2009 Yılları Arasındaki Eserler

2.5.4.1. Olivier Messiaen (1908- 1992) - Le Merle Noir

Yayınevi: Leduc 1951

Zorluk derecesi: 8 L

Süre: 6’

Olivier Messiaen, 11 yaşında Paris konservatuvarına kabul edilmiş, müzik tarihi, kompozisyon ve org disiplinlerinden başarıyla mezun olmuştur. Kısa bir baş yapıt olan eseri Le Merle Noir, 1989 yılında konservatuvarın mezuniyet sınavında morceaux imposé olarak çalınmıştır. Katolik inancı ve ilk baharda kuşların şarkısını

esin alarak yazdığı ve ritmik arayışları, transpoze modları, akor tınılarıyla flüt repertuvarında hatırı sayılır önemde bir eser olan Le Merle Noir, Fransız Enstitüsü tarafından 1967 yılında seçilmiş özel bir eserdir.

İki kısımdan oluşan eser, piyanonun uzayan akoru üzerine, doğaçlama havasındaki kadans ile başlar ve kuşların ötüşünü çağrıştırır. Kurbağa dili tekniği, aniden değişen dinamikler, bileşik aralıklar ve legato cümleler teknik kontrol becerisini ve müzikal yaratıcılığı gerektirmektedir. Flüt ve piyanonun bitişik giden legato cümlelerine eşit olmayan zaman değerlerinin senkronize olarak çalınması, ritmik olarak başka bir boyut katmaktadır. Bu eser, günümüz repertuvarında çalınması gereken standart bir eser olmuştur (Pellerite, 1978; 193).

Legato bölümün ardından başlangıçtaki kuş seslerini çağrıştıran, hızlı kadans tekrar duyulmaktadır. Ardından yine legato bölüm biraz daha karmaşık bir tınıyla tekrar gelmektedir. Son olarak son bölüm vif, kaosu andıran ritmik dokusuyla oldukça zor bir teknik kabiliyeti sergilemektedir. Piyano ve flüt birbirinden bağımsız ritmik cümlelerle kuşlar gibi şakırmaktadır ve eser ani ve fff bir çıkışla son bulmaktadır.

2.5.4.2. Pierre Boulez (1925-) - Sonatin

Yayınevi: Durand

Süre: 11.40

Pierre Boulez, Fransız besteci, orkestra şefi, piyanist ve Serializm'in temsilcileridir. Serializm, 12 ton tekniği ile birlikte, ritm, çeşitlemeler, süre, dinamikler, tını gibi değerler içeren müzikal elemanları kullanarak yapılan bir besteleme yöntemidir. Serializm, Schonberg'im 12 ton tekniğiyle başlamıştır.

Boulez'nin flüt ve piyano için Sonatin adlı eseri 1985 yılında Morceaux Imposé olarak sunulmuştur. Kurbağa dili, armonik sesler, atonal temalar içeren yeni müzik anlayışında yazılmış bir eserdir.

Bu eser aslında 12 ton tekniğın daha güçlü temsillerinden biri olarak değeriendirilmektedir. Bazı cümleleri son derece vurgulu ve duygulu olmakla birlikte, bu vurgular sıkı bir matematiksel analize dayandırılmış gibi görünmektedir. Bu duygusal dışavurumlar ve vurgular bazı yerlerde çok zor ve çağdaş karmaşık flüt teknikleri kullanılarak yazılmış olduğu görölmektedir (Pellerite, 1978; 245).

Ayrıca, Boulez'nin flüt için yazılmış başka eserleri bulunmamakla birlikte, 1987 yılının sınavında Morceaux Imposé olarak sunulan bir diğer flüt eseri de Transitoire VII'dir.

SONUÇ

Paris Konservatuvarındaki eğitim, performans ve besteleme geleneği yüzyıllardır devam etmektedir. Konservatuvarın mezuniyet sınavları için Morceaux Imposé eser yazma geleneği olmasaydı, bugünkü flüt literatürüne sahip olamazdık. Bu gelenek flüt literatürüne artikülasyon, sonarite, teknik ve müzikal yorum açısından birbirinden güzel ve zengin çok sayıda eser kazandırmıştır. Flüt repertuarındaki gelişimin en önemli adımı Paul Taffanel'in konservatuvarın mezuniyet sınavlarında süregelen Morceaux Imposé eserlerin yalnızca flüt öğretmenleri tarafından değil, artık çağdaş besteciler tarafından da yazılması geleneğini başlatmış olmasıdır.

1800'lü yıllarda flüt repertuarı Tulou ve Altes'in soloları, popüler opera temaları üzerine yazılmış fantezilerden ibaret kalmıştır. 19. yüzyıl başlarında flüt çalma stili ve ton anlayışı, dönemin virtüözlerinin tercih ettiği güçlü bir ton ve ağıdalı bir tarz anlamına gelmiştir. Tulou ile başlayıp Demersseman ile biten bu tarzı temsil eden ekol, flüt repertuarına çok sayıda konçerto ve kaydadeğer sololar kazandırmıştır.

1874 yılından itibaren Taffanel flüt repertuarı için kendi eserlerini yazmaya başlamıştır. Kendine özgü ritm, plan ve denge anlayışı, onun eserlerini daha öncekilerden farklı kılmıştır. Virtüözlüğü, flüt ile flüde eşlik eden enstrümanlar arasındaki dengeyi, müziğindeki şiirsel ve rafine ifade gücüyle, güçlü ve sağlam bir teknikle birleştirerek flüt müziğinde kendinden önceki flütçü bestecilerden farklı ve yeni bir akım başlatmıştır. Taffanel'in flüt çalışmadaki virtüözlüğü, saf ve tatlı tonunun yanı sıra, klasik eserleri son derece derin bir yorum icra etmesi, dönemin bestecilerini de etkilemiştir. Paris Konservatuvarı'nda öğretmenlik yapmaya başlamasıyla birlikte, tarzıyla kendisini ayrıcalıklı kılan özelliklerini öğrencilerine aktarmaya başlamış ve Fransız Flüt Ekolü'nün temellerini atmıştır. Taffanel, bestecilik yönüyle yeni ve ciddi eserler yazmış, öğretmenliğiyle önemli flütçüler yetiştirmiş, flüt çaldığı orkestra ve oda müziği topluluklarında, şeflik yaptığı orkestralarda müzisyenliği ve çağdaş müzik anlayışını, flüt stilineki yeni ton ve

yorum anlayışını hissettirmiştir. Çevresindeki besteciler üzerinde bıraktığı etki ile hem flüt solo hem de oda müziği repertuvarına pek çok eser kazandırmıştır.

Flütün bugün bu konuma gelebilmesi kuşkusuz Morceaux Imposé eserlerin, flüt tekniğini ve tınısını geliştirmek için sınırlarını zorlaması sayesinde gerçekleşmiştir. Bu zengin repertuar ve güzel eserler flütü popüler bir enstrüman haline getirmiş, yaygınlaştırmış ve flüt, solist bir çalgı olarak müzik kulvarında ayrı bir yer edinmiştir. Pek çok flütçü bu gelişim arayışı ve repertuar zenginliğini temelde Paul Taffanel ve onun öncülüğünde gelişen Fransız Flüt Ekolü'ne borçlu olduğunu düşünmektedir.

Elinizdeki çalışmada 1824 yılından günümüze kadar Paris Konservatuvarı sınavında sunulan Morceaux de Concours eserler listesine yer verilmiştir. Bu listede bulunan eserlerden Tulou'dan başlayarak Briccialdi, Faure, Hüe, Sancan, Jolivet, Messiaen, Debussy gibi önemli bestecilerin eserlerinden örnekler sunulmuş ve bu eserler form, stil, armoni ve müzikal açılardan ayrıntılı olarak kronolojik sırayla analiz edilmiştir. Bu analizin sonucu olarak, genel anlamda eserlerin giderek müzikal açıdan daha zenginleştiği, hem parmak hem de dil tekniğinde gözlenen gelişmelerle çeşitlendiği ve artikülasyonların daha renklenerek çoğaldığı anlaşılmıştır.

Dünyanın pek çok yerinde olduğu gibi ülkemizde de Taffanel ve onun öncülüğünde gelişmiş olan Fransız Flüt Ekolü ve Morceaux Imposé geleneği profesyonel müzik eğitimi veren kurumlarımızın hemen hepsinde yaygın olarak benimsenmekte ve uygulanmaktadır. Ancak Morceaux Imposé geleneğinin gelişim süreci ve bu süreçle birlikte Taffanel'in Flüt sanatına katkıları ülkemizde henüz çalışılmamıştır. Ülkemizde flüt eğitimi alan öğrencilerin, eğitimcilerin ve flüt sanatçılarının bu araştırmamın sonucunda, Morceaux Imposé geleneği kapsamında flüt repertuvarına kazandırılan bu eserleri sadece icra etmekle kalmayıp, daha iyi tanımalarına ve icralarında daha bilinçli olmalarına olanak sağlamayı amaçladım.

Son olarak, günümüz akademisyenlerinin çoğu, Morceaux Imposé geleneğinin tarihsel serüvenini Paul Taffanel'den bağımsız değerlendirilemeyeceğini

düşünmektedir. Bu çalışmada da, ünlü flütçü Taffanel'in hem Morceaux Imposé geleneğine katkıları, hem de genel anlamda flüt sanatına kazandırdıkları ayrıntılı olarak ele alınmıştır. Böylece bu çalışmanın akademik flüt literatürüne sağladığı olası katkılarla önemli bir eksikliğin giderilmesi amaçlanmıştır. Çalışmamın, gelebilecek her türlü eleştiriye açık olduğunu belirtir, Türkiye'de öğrenim gören tüm flüt öğrencilerine, öğretmenlerine ve flüt sanatçılarına yararlı olmasını dilerim.

EKLER

EK 1 PAUL TAFFANEL'İN ESERLERİ LİSTESİ

Teorik Yazıları

1. “L’Art de Diriger” Encyclopedie de la Musique et Dictionnaire du Conservatoire, ed. Albert Lavignac ve Lionel de la Laurancie, bölüm 2, vol. 4, sayfa no 2129 – 2134, Paris, 1906
2. “La Flute” Encyclopedie de la Musique et Dictionnaire du Conservatoire, ed. Albert Lavignac ve Lionel de la Laurancie, bölüm 2, vol. 3, sayfa no 1483 – 1526, Paris, (L. Fleury tarafından 1925’de tamamlandı, 1927’de yayınlandı.)
3. “Méthode Complète de Flute” I vol., 8 bölüm, Leduc, Paris, 1923 (P. Gaubert tarafından tamamlanıp yayınlandı.)

Yayımlanmış Eserleri

1. Ambroise Thomas’ın “Mignon” operası üzerine Büyük Fantezi. Paris: Heugel, 1874. (Louis Dorus’ya ithaf edildi.) fl, pno.
2. Ch. M. Weber’in “Freischütz” teması üzerine Fantezi. Paris: Mackar, 1876. fl, pno.
3. Üflemeli Beşli. Paris: Leduc, 1878. (Henri Reber’e ithaf edildi.) fl, ob, kl, krn, fgt.
4. J.P. Rameau’nun opera-balesi “Les Indes Galantes” ‘ın uyarlaması üzerine Fantezi. Paris: Mackar, 1877. (Doktor B. Coizeau’ya ithaf edildi.) fl, pno.
5. Leo Delibes’nin operası “Jean de Nivelle” üzerine Fantezi. Paris: Heugel, 1881. (Johannes Donjon’a ithaf edildi.) fl, pno.
6. Ambroise Thomas’ın “Françoise de Rimini” operası üzerine Fantezi. Paris: Heugel, 1884. fl, pno.
7. Sicilienne Op.7 – etüt. Paris: Mackar, 1885. (Walter Stuart Broadwood Esq’e ithaf edildi.) fl,pno
8. Yeni düzenlemesi, ed. Edward Blakeman. Londra: Pan Educational Music, 1998.
9. Louis Drouet’in Üç Etüd, Op. 126, vol. 4 Flüt için yüz etüd. Paris: Brandus, 1886. (Yeni edisyon Paul Taffanel tarafından düzeltilip, tamamlandı.)

10. Andantino. Paris: Le Monde Musical, 1902. (Paris konservatuvarının 1902 yılındaki sınavı için deşifre parçası oldu.) cello, pno.
11. Andante Pastoral ve scherzettino. Paris: Enoch, 1907. (Philippe Gaubert'e ithaf edildi, Paris konservatuvarının 1907 yılındaki sınavı için morceau de concours oldu.) fl, pno.
12. Flüt için 17 Günlük Büyük Egzersiz. Paris: Leduc, 1923-1927. (Méthode complète de flute'ün bir bölümü olup, tam olarak yazıldığı tarih bilinmemektedir.)
13. Mozart'ın re ve sol majör flüt konçertoları için Kadans. Paris: Leduc, 1923.
14. Donizetti'nin "Lucia di Lammermoor" da Mme Melba için kadans. Paris: Heugel, 1900. fl, soprano.

Yayınlanmamış Eserleri

1. Donizetti'nin "La Fille du régiment" üzerine çeşitleme. Şubat 1865'de Paris'te el yazmasından seslendirildi. (Partisyon kayıp) fl, pno.
2. Bir Alman teması üzerine çeşitlemeler. Ocak 1866'da Lille'de el yazmasından seslendirildi. (Partisyon kayıp) fl, pno.
3. Ferdinand Langer'in flüt konçertosu için Kadans. 1867 (Partisyon kayıp)
4. Paris konservatuvarı yıl sonu sınavları için deşifre parçaları:
 1. Allegretto grazioso, 1877. fl, pno.
 2. Andantino con moto, 1883. fl, pno.
 3. Andante, 1884. fl, cello.
 4. Allegro, 1885. fl, pno.
 5. Başlığı bilinmiyor, 1888. (Partisyon kayıp) fl, pno.
 6. Allegretto 1890. fl, pno
 7. Allegretto scherzando, 1892. fl, pno.
 8. Andante molto espressivo, 1891 kl, pno.
 9. Andante pastoral, 1891. ob, pno.
 10. Andante espressivo, 1892. fgt, pno.

Deşifre Parçalarının Yeni Edisyonları

1. Allegretto grazioso, 1877
2. Allegretto scherzando, 1892 ed. Edward Blakeman. Londra: Pan Educational Music, 1986.
3. Allegro, 1885
4. Allegretto, 1890, ed. Edward Blakeman. Londra: Hunt Edition, 1993.
5. Andantino con moto, 1883
6. Andante, 1884, (Orjinali flüt ve viyolonsel için) düzenleme ve basım Edward Blakeman. Londra: Pan Educational Music, 1998.

Flüt ve Piyano için Transkripsiyonlar

1. J. S. Bach, Si minör süitten Polonaise ve Badinerie. Paris: Mackar, 1877.
F. Chopin, İki Noktürn ve Bir Vals (Op. 15, no 1 ve 2, Op. 64 no 1).
Paris: Mackar, 1883.
2. L. Delibes, Sylvia'dan Ağır Vals ve Pizzicati. Paris: Heugel, 1880.
3. C. Langer, Aşk Gavotu. Paris: Hamelle
4. J. Massenet, Thais'den Meditasyon. Paris: Heugel, 1894.
5. F. Mendelshon, Sözsüz Altı Romans. Paris: Mackar, 1878. 3 volumes:
6. Tatlı Hatıra ve İlkbahar Şansonu
7. Kayıp Mutluluk ve Gece Yıldızı
8. Contemplation ve Serenat
9. P. Tchaikovsky, Eugene Onegin'den Arioso. Paris: Mackar et Noel, 1889.

Flüt ve Piyano için Transkripsiyon Dizileri

Souvenirs du Théâtre-Italien, 6 kolay İkili. fl, pno. Paris: Colombier, 1886 ve Leipzig: Peters, 1868. Charles Dancla tarafından Piyano ve keman için yazılmış, flüt partisi Taffanel tarafından uyarlanmış ve ayrıca eklenmiştir. Piyano, flüt ve keman için ayrı partiyonlarla yayınlanmıştır, keman partisinde farklı çeşitlemeler bulunmaktadır:

1. Bellini, Norma
2. Bellini, La Straniera
3. Bellini ve Donizetti, Norma ve Elisire

4. Donizetti, Elisire
5. Rossini, Semiramide
6. Mozart, Don Juan

Konservatuvar Konserleri derneğinin sevilen konserlerinden seçilmiş 20 eserin Taffanel tarafından uyarlamaları. Paris: Mackar (1873-1876-1886) fl, pno. A. Berthemet tarafından keman ve piyano serileri de bulunmaktadır.

1. Mozart, Largo (Op. 108 La majör Beşlisinden)
2. Beethoven, Tema, varyasyonlar ve marş (Op. 8 Serenat'tan)
3. Haydn, Adagio cantabile (Re majör 5 nolu Senfonisinden)
4. Boccherini, Minuetto (Mi majör 4 nolu beşlisinden)
5. Beethoven, Polonaise (Op.8 Serenat'dan)
6. Mozart, Minuetto (Re minör dördlüsünden)
7. Haydn, Andante (La majör Imperial Senfonisinden)
8. Mozart, Türk Marşı
9. Viotti, Minuetto con variazioni (6 nolu keman sonatından)
10. Mendelssohn, Canzonetta (Mi bemol majör Op. 12 dördlüsünden)
11. Gluck, Scène d'Oeephée
12. Haydn, Serenat
13. Leclair, Gavot
14. Boccherini, Scilienne
15. Beethoven, Tema ve Varyasyonlar (Op. 20 yedilisinden)
16. Haydn, Andante (Sol majör 6 nolu senfonisinden)
17. Mozart, Final (Re minör dördlü, Don Giovanni için bale müziğinden)
18. Beethoven, Çeşitlemeli Tema (Op. 18 no 5 re majör dördlüsünden)
19. Haydn, Adagio cantabile (Op. 65 re majör dördlüsünden)
20. Mozart, Andante (Op. 18 re majör dördlüsünden)

Raff-Album op. 85 Taffanel tarafından uyarlanmış 6 parça. Paris: Enoch. fl, pno.

“Marcia”, “Pastoral”, “Cavatina”, “Scherzino”, “Canzona” ve “Tarantella”

P.Taffanel, Uyarlamalar. Paris: Durand (1800-1909) fl,pno.

17 Uyarlama (1887)

1. Braga, Serenat (Légende valaque ses için)
2. Durand, A. Chaconne, Op.62
3. Raff, Cavatine Op.85 no.3
4. Raff, Tarantelle Op.85 no.6
5. Saint Saens, Pavan (Etienne Marcel'den)
6. Schumann, Réverie Op.15 (Kinderszenen)
7. Durand, İlk Vals Op. 83
8. Saint Saens, Pavan (Proserpine'den)
9. Saint Saens, Prelüt (Le Déluge'den)
10. Saint Saens, Réverie du soir (Cezayir Süiti, Op. 60)
11. Saint Saens, Romans Op. 51 (Orjinali cello için)
12. Thomé, Simple aveu
13. Bach J.S, Re majör Arya (BWV 1068 3 nolu Orkestra süitinden)
14. Handel, Célebre Largo (Xerxes'den)
15. Jacquard, Divertissement Op.5 no.6
16. Saint Saens, Kuğu (Hayvanlar Karnavalı'ndan)
17. Saint Saens, Bale Müziği (Ascanio'dan)

P. Taffanel, 2 uyarlama. (De Largosse'a ithaf edilmiştir.) Paris: Durand (1909) fl, pno.

1. Gluck, Scilienne (Armide'den)
2. Quantz, Adagio

Üflemeli Çalgılar İçin Transkripsiyon

Saint Saens'ın Feuillet d'Album Op. 81. fl, ob, 2 kl, 2 krn, 2 fgt.
(Orjinali 4 el piyano için) Paris: Durand 1888

Düzenlenmiş Yayınlar

1. Drouet, L. Yüz Etüt Op.126, flüt solo 4 volume. Paris : Brandus
2. Kuhlau, F. Altı Divertissements Op.68, flüt solo veya fl, pno. Paris: Collection Litolff

EK 2 PAUL TAFFANEL'E İTHAF EDİLEN ESERLER LİSTESİ

Flüt Solo

Köhler, Ernesto. Der Fortschritt im Flöten, Op. 33 vol. 3 Leipzig: Zimmerman, 1888.

Flüt ve Orkestra

1. Andersen, Joachim. İkinci Konser Parçası, Op. 61 (fl, orkestra / pno.) Copenhagen: Hansen, 1895.
2. _____. Moto perpetuo, Op. 8 (fl, orkestra / pno.) Berlin: Ruhle e Wendling, 1883.
3. Bernard, Emile. Romans, Op. 33 (fl, orkestra / pno.) Paris: Mackar, 1885.
4. Borne, François. Ballade ve danse des lutins (fl, orkestra / pno.) Paris: Durdilly, 1886.
5. Gaubert, Philippe. Nocturne ve allegro scherzando (Fl, orkestra / pno.) Paris: Enoch, 1906.
6. Godard, Benjamin. Üç Parça Süiti (Allegretto, Idylle, Vals), Op. 116 (Fl, orkestra / pno.) Paris: Durand, 1890.

Flüt ve Piyano

1. Andersen, Joachim. Impromptu, Op.7 Berlin: Ruhle e Wendling, 1883.
2. Barrère, Georges. Noktürn. New York: Schirmer, 1913.
3. Bériot, Charles de. Sonat Op.64. Paris: Hamelle, 1885.
4. Boisdeffre, Réne de. Üç Parça Op.31(Prélude, Orientale, Air de ballet). Paris: Hamelle, 1885.
5. Bruneau, Alfred. Romans. Paris: Hamelle, 1884.
6. Busser, Henri. Prelüt ve scherzo Op.35 Paris: Leduc, 1908.
7. Catherine, Alphonse. Noktürn. Paris: Durand,1900.
8. Damaré, Eugene. O. Métra'nın "Yedda" balesi üzerine Üçüncü Büyük Solo Op.103. Paris: Gérard, 1882.
9. Donjon, Johannes. Rêverie Op.16. Paris: Lacombe, 1887.
10. Durand, Jacques. Romans Op. 7. Paris: Durand, 1888.
11. Duvernoy, Alphonse. Konçertino Op. 45. Paris: Durand, 1899.

12. Enesco, Georges. Cantabile ve Presto. Paris: Enoch, 1904.
13. Fauré, Gabriel. Fantezi Op. 79. Paris: Hamelle, 1898.
14. Fontbonne, Léon. Kelebek Avı (Serenat) Op.30. Paris: Evette et Schaeffer, 1890.
15. Ganne, Louis. Andante ve scherzo. Paris: Costellat, 1906.
16. Gaubert, Philippe. Sonat. Paris: Durand, 1918.
17. Grandval, Clémence de Suite (Prelüt, Scherzo, Menuet, Romans, Final). Paris: Richault, 1876.
18. Herman, Jules. “Venedik Karnavalı“ üzerine tema ve varyasyonlar Op.23 Paris: Benoit, 1869.
19. Lafleurance, Léopold. Chopin’in Altı Etüdü (fl, pno için uyarlamalar) 2 vol. Paris: Durand, 1895.
20. Lalo, Edouard. Introduction ve allegretto (Namouna’dan) Paris: Hamelle, 1884.
21. Lefebvre, Charles. İki Parça (Barcarolle mélancolique, Scherzo) Op.72 Paris: Bruneau, 1889.
22. Périlhou, Albert. Ballade (fl / kmn) Paris: Heugel, 1903.
23. Pessard, Emile. Mi minör İkinci parça Op.28. Paris: Leduc, 1886.
24. Pierné, Gabriel. Serenat Op.7 (fl, pno için uyarlama) Paris: Leduc, 1887.
25. Reynaud, Louis. Noktürn (fl / kmn) Paris: Courleux, 1896.
26. Widor, Charles-Marie. Süit (Moderato, Scherzo, Romans, Final) Op.34 Paris: Heugel, 1898.

Flüt ve Arp

1. Grandval, Clémence de. Melankolik Vals. Paris: Heugel, 1891.
2. Mouquet, Jules. Divertissement grec Op.23. (fl, arp/ pno) Paris: Lemoine, 1908.

Flüt, Obua ve Piyano

1. Gaubert, Philippe. Tarantella. Paris: Leduc, 1903.
2. Weckerlin, Jean-Baptise. Pastoral. Paris: Heugel, 1889

Ses, Flüt ve Piyano

Diémer, Louis. Serenat. Paris: Heugel, 1887.

Üflemeli Beşli

1. Barthe, Adrien. Aubade. Paris: Pinatel, 1888. (fl, ob, kl, krn, fgt)
2. Lefebvre, Charles. Süt Op.57. Paris: Hamelle, 1884.
3. Pfeiffer, Georges. Pastoral. Paris: L. Grus, 1880.

Üflemeli Sekizli

Lazzari, Sylvio. Sekizli Op.20. Paris: Evette et Schaeffer, 1920. (fl, ob, kl, korang 2 krn, 2 fgt)

Üflemeli Dokuzlu

Gounod, Charles. Küçük Senfoni. Paris: Costellat, 1904. (fl, 2 ob, 2 kl, 2 krn, 2 fgt)

On Enstrüman

1. Hartman, Emile. Serenat Op.43, (fl, ob, 2 kl, 2 krn, 2 fgt, cello, kbas) Berlin: Ries & Erler, 1890.
2. Lalo, Edouard. Aubade (Allegretto, Andantino), on enstrüman ya da küçük orkestra için. (fl, ob, kl, krn, fgt, 2 kmn, vla, cello, kbas) Paris: Hartman, 1890.

Koro ve Orkestra

Saint-Saens, Camille. Le Feu céleste Op.115. Paris: Durand, 1900.

**EK 3 ÜFLEMELİ ÇALGILAR ODA MÜZİĞİ DERNEĞİNİN
REPERTUVAR LİSTESİ**

Besteci	Eser	Enstrümanlar
Georges Alary	Cavatine ve Intermezzo* ³	fl, ob, 2 kl, krn, fgt.
J.S. Bach	Cantabile, Menuetto, Rondo	ob, pno.
	Brandenburg Konçerto No.4	2 fl, yaylılar.
	Brandenburg Konçerto No.5	fl, kmn, yaylılar.
	Si minör Sonat BWV 1030	fl, pno.
	Mi bemol Majör Sonat BWV 1031	fl, pno.
	Mi minör Sonat BWV 1034	fl, pno.
	Mi majör Sonat BWV 1035	fl, pno.
Adrien Barthe	Aubade*	fl, ob, kl, krn, fgt.
	Parçalar: LeBerger, Bourrée, Couvre-feu, Scherzo	ob, pno.
L.V. Beethoven	Sekizli Op. 103	2 ob, 2 kl, 2 krn, 2 fgt.
	Beşli Op.16	ob, kl, krn, fgt, pno.
	Rondino	2 ob, 2 kl, 2 krn, 2 fgt.
	Yedili Op.20	kmn, vla, kl, krn, fgt, cello, kbas.
	Serenat Op.25	fl, kmn, vla.
	Altılı Op.71	2 kl, 2 krn, 2 fgt.
	Altılı Op.81*	2kmn, vla, cello, 2krn.
	Sonat Op.47 Kreutzer	kmn, pno.
	Üçlü Op. 11	kl, cello, pno.
	Üçlü	fl, fgt, pno.
	Üçlü Op.87*	2 ob, korang.
Charles de Bériot	Sonat*	fl, pno.
Hector Berlioz	L'Enfance du Chris'den Üçlü	2 fl, arp.

³ İşaretli eserlerin, ilk seslendirilişi dernek tarafından gerçekleştirilmiştir.

Emile Bernard	Divertissement Op.36*	2 fl, 2 ob, 2 kl, 2 krn, 2 fgt.
Luigi Boccherini	La majör Sonat	cello, pno.
René de Boisdeffre	Üç Parça* (Prelüt, Bale Havası, Oryantal, Final)	fl, pno.
	Yedili Op. 29*	pno, fl, ob, cl, hn, cl, pno.
	Üç Parça	pno, fl, ob, cl, hn, cl, pno.
Fernand Le Borne	Aquarelles	trompet, 2 timpani, yaylılar.
Johannes Brahms	Serenat Op. 16	üflemeli ve yaylılar.
	Beşli Op.115*	kl, yaylı dörtlü.
	Sonat Op.78	kmn, pno.
	Üçlü Op.40	krn, kmn, pno.
C. Chovan	Macar Dansları	2 pno.
B.M. Colomer	Les Noces de Fignal'dan Divertissement	üflemeliler, arp.
	Andante ve Rondo	ob, pno.
	Dokuzlu Op.52*	fl, 2 ob, 2 kl, 2 hn, 2 fgt.
Arthur Coquard	İki Parça*	ob, pno.
Adolphe Deslandres	Scherzo	fl, ob, kl, hn, fgt.
Louis Diémer	Altılı*	pno, fl, ob, kl, hn, fgt.
	Andante ve Scherzo*	pno, üflemeli beşli.
	İki Parça*	ob, pno.
Jacques Durand	Romans Op.7*	fl, pno.
Antonin Dvorak	Serenat Op.44	üflemeliler, cello, kbas.
Jacques Ehrhart	Valsler*	pno, fl, ob, kl.
R. Fischof	Varyasyonlar ve Füg	2 pno.
Niels Gade	Fantezi	kl, pno.
Benjamin Godard	Ekose Manzaraları (Légende, Serenat, Marş)	ob, pno
	Üç Parça* (Allegretto, Idylle, Vals)	fl, pno.
Charles Gounod	Küçük Senfoni*	2 fl, 2 ob, 2 kl, 2 krn, 2 fgt.
Théodore Gouvy	Sekizli Op.71*	fl, ob, 2 kl, 2 krn, 2 fgt.
	Sekizli No.2*	fl,ob, 2 kl, 2 krn, 2 fgt.
	Yedili*	fl, 2 ob, 2 kl, 2 fgt.
	Serenat	fl, ob, kl, krn, fgt.
Clémence de Grandval	Süit	fl, pno.
	Melankolik Vals*	fl, arp

	İki Parça	kl, pno
	İki Parça	korang, pno.
G. F. Handel	Chaconne variée	pno.
	Sol minör Sonat	ob, pno.
Emil Hartman	Serenat Op.43*	fl, ob, 2 kl, 2 krn, 2 fgt, cello, kbas.
Heinrich von Herzogenberg	Beşli Op.43*	pno, ob, kl, krn, fgt.
	Üçlü Op.61	pno, ob, krn.
J.N. Hummel	Yedili Op.74	fl, ob, krn, vla, cello, kbas.
Vincent d'Indy	Üçlü	kl, cello, pno.
August Klughardt	Schilflieder: Beş Parça	ob, vla, pno
	Fantezi*	Schilflieder
Léon Kreutzer	Altılı	pno, fl, ob, kl, krn, fgt.
Franz Lachner	Sekizli Op.156	fl, ob, 2 kl, 2 krn, 2 fgt.
Edouard Lalo	Aubade* (Allegretto, Andantino)	fl, ob, kl, krn, fgt, 2 krn, vla, cello, kbas.
Edouard Lassen	İki Fantezi Op.48	fgt, pno.
Sylvio Lazzari	Sekizli Op. 20*	fl, ob, kl, korang, 2 krn, 2 fgt.
Fernand Le Borne	Aquarelles Op. 20	üfleli ve yaylılar.
Charles Lefébvre	Intermezzo Scherzando*	fl, ob, 2 kl, krn, fgt.
	Meditasyon*	fl, ob, 2 kl, 2 krn, 2 fgt.
	İki Parça* (Kanon, Scherzo)	fl, ob, kl, krn, fgt.
	Üç Parça* (Kanon, Scherzo, Allegro)	fl, ob, kl, krn, fgt.
	Süit (Kanon, Scherzo, Final)	fl, ob, kl, krn, fgt.
Felix Mendelssohn	Konser Parçası Op.114	kl, alto kl, pno.
	Sonat Op.58	cello, pno.
W. A. Mozart	Adagio(Serenat K375'in 3. bölümü)	2 ob, 2 kl, 2 krn, 2 fgt.
	Divertimento* K131	fl, ob, fgt, 4 krn, yaylı dördlü.
	Dördlü* K370	ob, yaylı dördlü.
	Beşli* K407	krn, yaylı dördlü.
	Beşli K425	pno, ob, kl, krn, fgt.
Rudolph Novacek	Sinfonietta*	fl, ob, 2 kl, 2 krn, 2 fgt.

O'Kelly	Kraliçenin Menueti	fl, ob, kl, 2 krn, 2 fgt.
Georges Onslow	Altılı	fl, kl, krn, ob, fgt, kbas.
Albert Périllhou	Divertissement*	2 fl, 2 ob, 2 kl, 4 krn, 2 fgt.
Emile Pessard	Prelüt ve Minuet	fl, ob, kl, krn, fgt.
Georges Pfeiffer	Partorale	fl, ob, kl, krn, fgt.
	Altılı*	pno, fl, ob, kl, krn, fgt.
	Musette	ob, kl, fgt.
Gabriel Pierne	Canzonetta	kl, pno.
Joachim Raff	Sinfonietta op.188	2 fl, 2 ob, 2 kl, 2 krn, 2 fgt.
	Romans	krn, pno.
	Sonat Op.73	kmn, pno.
Jean-Philippe Rameau	Konser Parçaları (Le Vézinet, La Timide, L'Indiscrète, Tambourins)	fl, cello, harpsikord.
Carl Reinecke	Sonat Undine	fl, pno.
	Sekizli Op.216	fl, ob, 2 kl, 2 krn, 2 fgt.
Joseph Rheinberger	Dokuzlu Op.139	fl, ob, kl, krn, fgt, kmn, vla, cello, kbas.
Julius Rietz	Konser Parçası Op. 41	pno, fl, ob, kl, krn, fgt.
Julius Röntgen	Serenat Op. 14	fl, ob, kl, 2 krn, 2 fgt.
Anton Rubenstein	Sekizli Op. 9	pno, fl, kl, krn, kmn, vla, cello, kbas.
	Beşli Op. 55	fl, ob, kl, krn, fgt.
Camille Saint-Saens	Kapris Op.79*	pno, fl, ob, kl.
	Hayvanlar Karnavalı	2 pno, yaylı, üflemeli, vurmali çalgılar.
	Romans Op. 36	krn, pno.
	Romans Op. 37	fl, pno.
	Tarentella Op. 6	fl, kl, pno.
	Auverge Rapsodisi Op.73	pno.
(Saint-Saens) Arr. Taffanel	Feuillet d'Album*	fl, ob, 2kl, 2krn, 2fgt
Gaston Sarreau	Dokuzlu	pno, fl, kl, krn, fgt, 2 kmn, vla, cello.
Richard Strauss	Serenat Op.7	2 fl, 2 ob, 2 kl, 4 krn, 2 fgt, kbas.
Franz Schubert	Fantezi	kmn, pno.
	Tema ve Varyasyonlar	fl, pno.

	Sekizli*	2 kmn, vla, cello, kbas, kl, krn, fgt.
Robert Schumann	Les Veillées	pno, kl, vla.
	Peri Masalları	pno, kl, vla.
	Fantezi Op.73	kl, pno.
Louis Spohr	Dokuzlu* Op.31	kmn, vla, cello, kbas, üflemeli beşli
Paul Taffanel	Romans ve Saltarelle	fl, ob, kl, krn, fgt.
(Tchaikovsky) Arr. Taffanel	Airoso (Eugene Onegin)	fl, pno.
Ludwig Thuille	Altılı Op. 6*	pno, fl, ob, kl, krn, fgt.
C.M. Weber	Büyük İkili Op.47	kl, pno.
	Üçlü Op.63	fl, cello, pno.
Charles Widor	Süt Op. 24	fl, pno.

EK 4 PARİS KONSERVATUVARI MORCEAUX DE CONCOURS LİSTESİ
1824 – 2009

Yıl	Besteci	Eser
1824	B. Berbiguier	5. Konçertino
1832	J.L.Tulou	Solo
1835	J.L Tulou	Solo
1837	J.L Tulou	Solo
1838	J.L Tulou	Büyük Solo
1839	J.L Tulou	Büyük Konçerto
1840	J.L Tulou	6. Büyük Solo
1841	J.L Tulou	Konçerto
1842	J.L Tulou	Büyük Solo
1843	J.L Tulou	Solo
1844	J.L Tulou	10. Solo
1845	J.L Tulou	11. Solo
1846	J.L Tulou	12. Solo
1847	J.L Tulou	13. Solo
1848	J.L Tulou	Solo
1849	J.L Tulou	14. Solo
1850	J.L Tulou	13. Solo
1851	J.L Tulou	Fantezi op.99
1852	J.L Tulou	11. Solo
1853	J.L Tulou	Marco Spada üzerine Fantezi
1854	J.L Tulou	13. Solo
1855	J.L Tulou	12. Solo
1856	J.L Tulou	Fantezi
1857	J.L Tulou	13. Solo
1858	J.L Tulou	Plaisir d'Amour op.107
1859	J.L Tulou	15. Solo
1860	J.L Tulou	5. Konçerto
1861	H. Altès	Solo
1862	P.J. Lindpaintner	Büyük Konçerto Pathétique (seçilmiş kısmı)
1863	J.L Tulou	3. Büyük Solo
1864	L. Dorus	Konçertino C.G.Reisigger (seçilmiş kısmı)
1865	T. Boehm	Ekose Havaları Üzerine Fantezi
1866	J.L Tulou	4. Konçertino
1867	G. Briccialdi	Konçertino

1868	J.L Tulou	13. Konçerto
1869	J.L Tulou	12. Solo
1870	H. Altès	2. Solo
1872	J.L Tulou	1. Solo
1873	H. Altès	6. Solo
1874	H. Altès	La Majör 3. Solo
1875	H. Altès	La Majör 4. Solo
1876	J.L Tulou	Sol Majör 2. Solo
1877	J.L Tulou	Re Majör 3. Solo
1878	H. Altès	1. Solo
1879	J.L Tulou	5. Solo
1880	H. Altès	5. Solo
1881	J.L Tulou	8. Solo
1882	H. Altès	7. Solo
1883	J.L Tulou	4. Solo
1884	H. Altès	8. Solo
1885	J.L Tulou	5. Solo
1886	H. Altès	9. Solo
1887	J. Demersseman	1. Solo
1888	H. Altès	10. Solo
1889	J.L Tulou	11. Solo
1890	J.L Tulou	3. Solo
1891	J. Demersseman	2. Solo
1893	H. Altès	La Minör 8. Solo
1894	Langer	Sol minör Konçerto
1895	J. Andersen	Konser Parçası
1896	J. Demersseman	Fa Majör 6. Solo
1897	J. Andersen	Sol Minör 2. Konser Solosu
1898	G. Fauré	Fantezi
1899	A. Duvernoy	Konçertino
1900	J. Demersseman	6. solo
1901	L. Ganne	Andante ve Scherzo
1902	C. Chaminade	Konçertino
1903	A. Perilhou	Sol Minör Ballade
1904	G. Enesco	Cantabile ve Presto
1905	L. Ganne	Andante ve Scherzo
1906	Ph. Gaubert	Noktürn ve Allegro Scherzando
1907	P. Taffanel	Andante Pastoral ve Scherzettino

1908	H. Busser	Prelüt ve Scherzo
1909	J. Mouquet	Eglogue
1910	A. Perilhou	Sol Minör Ballade
1911	A. Georges	A la Kasbah!
1912	L. Moreau	Dans la Forêt Enchantée
1913	G. Hue	Fantezi
1914	A. Casella	Sicilienne ve Burlesque
1915	H. Busser	Sicilienne
1916	G. Fauré	Fantezi
1917	A. Bachelet	Yürüyüş ve Noktürn Dansı
1918	W.A. Mozart	Re Majör Konçerto, Taffanel'in kadansıylayla 1. bölüm
1919	H. Busser	Çeşitlemeli Tema
1920	Ph. Gaubert	Fantezi
1921	G. Enesco	Cantabile ve Presto
1922	L. Aubert	Introduction ve Allegro
1923	Ph. Gaubert	Noktürn ve Allegro Scherzando
1924	M. Delmas	Incantation ve Dans
1925	G. Fauré	Fantezi
1926	M. d'Ollone	Solo de concours
1927	G. Grovlez	Romans ve Scherzo
1928	Ph. Gaubert	Ballade
1929	W.A. Mozart	Re Majör Konçerto, Taffanel'in kadansıylayla 1. bölüm
1930	Langer	Konçerto
1931	J. Mazellier	Divertissement pastoral
1932	Ph. Gaubert	Fantezi
1933	H. Busser	Andaluccia
1934	J. Ibert	Konçerto (finale)
1935	W.A. Mozart	Sol Majör Konçerto, Taffanel'in kadansıylayla
1936	M. Le Boucher	Ode à Marsyas
1937	H. Busser	Prelüt ve Scherzo
1938	W.A. Mozart	Re Majör Konçerto, Taffanel'in kadansıylayla
1939	L. Ganne	Andante and Scherzo
1940	G. Enesco	Cantabile ve Presto
1941	Ph. Gaubert	Fantezi
1942	E. Bozza	Agrestide
1943	H. Dutilleux	Sonatin
1944	A. Jolivet	Chant de Linos
1945	H. Tomasi	Mi Majör Konçertino

1946	P. Sancan	Sonatin
1947	H. Martelli	Concertstück
1948	F.J. Brun	Andante ve Scherzo
1949	E. Passani	Konçerto
1950	A. Pépin	Impromptu
1951	A. Szalowski	Konçertino
1952	O. Messiaen	Le Merle Noir
1953	J. Dupont	Aulos
1954	J. Rueff	Dityque
1955	R. Boutry	Konçertino
1956	R. Gallois-Montbrun	Divertissement
1957	F.J. Brun	Pastorale d'Arcadie
1958	N. Gallon	Improvisation ve Rondo (Kadansıyla)
1959	M. Poot	Légende
1960	R. Casadesus	Fantezi
1960	A. Roussel	Pan ("Joueurs de Flûte" eserinden)
1961	L. Cortese	Introduction ve Allegro
1962	Ch. Chaynes	Tanka üzerine Varyasyonlar
1963	P. Petit	Küçük Süit
1964	T. Aubin	Concertino dell'Amicizia
1965	G. Hugon	Sonat (Larghetto ve Final)
1966	C. Pascal	Sonat brève 2 bölüm
1967	J. Hubeau	Idylle
1968	G. Keller	Chant de Parthenope
1969	J. Bondon	Koreografik Bölüm
1970	W.A. Mozart	Sol Majör Konçerto, Taffanel'in kadansıyla 1. bölüm
1970	M. Merlet	Chaconne
1971	W.A. Mozart	Do Majör Andante
1971	M. Constant	Flüt ve bir enstrüman için
1971	W.A. Mozart	Re Majör Rondo
1972	J.S. Bach	La Minör Partita (2, 3 ve 4. bölüm)
1972	J. Charpentier	Esquisse
1973	W.A. Mozart	Sol Majör Konçerto (2 ve 3. bölüm)
1973	A. Bernaud	Kantat ve Dans
1974	W.A. Mozart	Re Majör Konçerto (2 ve 3. bölüm)
1974	Th. Brenet	Pantomime
1975	N. Paganini	20. nolu Kapris
1975	I. Pleyel	Do Majör Konçerto (1.bölüm)

1975	M. Rateau	Kuş ile Diyaolog
1976	W.A. Mozart	Sol Majör Konçerto (1.bölüm)
1976	S. Nigg	Flüt için parça
1976	N. Paganini	La Majör 21. nolu Kapris
1977	J. Andersen	Konser Etüdü op.15 no.3
1977	F. Devienne	Mi Minör Konçerto no.7 (2 ve 3. bölüm)
1977	B. Jolas	İkinci Episod: Ohne Worte
1978	J.S.Bach	La Minör Partita (3 ve 4. bölüm)
1978	S. Prokofiev	Re Majör Sonat
1978	M. Constant	Flüt için 9 parça
1979	B. Romberg	Konçerto op.30 (2 ve 3. bölüm)
1979	P. Petit	Quinze
1980	W.A. Mozart	Andante ve rondo K.315 (Rampal'ın kadansıyla)
1980	J. Casterède	Ciels
1981	J.S.Bach	Mi Minör Sonat
1981	N. Paganini	7 nolu Kapris
1981	G. Delerue	Dyptique
1982	F. Devienne	Mi Minör Konçerto no.7 (2 ve 3. bölüm)
1982	J.M. Defaye	Contrastes
1983	A. Vivaldi	Do Minör Konçerto op.44 no.19 (1 ve 2. bölüm)
1983	E. Köhler	Etüt no.4 op.75
1983	M. Bleuse	Plains-chants no.1,3,5.
1984	W.A. Mozart	Sol Majör Konçerto (2 ve 3. bölüm)
1984	P. Ancelin	Daphné
1985	P. Boulez	Sonatin
1985	W.A. Mozart	Re Majör Konçerto (Kadans ile)
1986	J.S.Bach	Mi Minör Sonat
1986	R. François	Récit
1987	C. Debussy	Syrinx
1987	P. Boulez	Transitoire VII
1987	J.S.Bach	Mi Minör Sonat
1988	W.A. Mozart	Sol Majör Konçerto (2 ve 3. bölüm)
1988	I. Nodaira	La nuit sera blanche et noire
1989	O. Messiaen	Le merle noir
1989	W.A. Mozart	Do Majör Andante
1989	W.A. Mozart	Re Majör Rondo
1990	T. Takemitsu	Voice
1990	J.S.Bach	Mi Minör Sonat

1991	E. Denisov	Flüt için Sonat
1991	C.P.E.Bach	Sol Majör Konçerto (1 ve 2. bölüm)
1992	S. Bortoli	Filigrane
1992	W.A. Mozart	Re Majör Konçerto (1 ve 2. bölüm)
1993	W.A. Mozart	Sol Majör Konçerto (1 ve 2. bölüm)
1993	C. Halffter	Debla
1994	C. Reinecke	Konçerto
1994	G. Amy	Flüt için üç etüd
1995	F. Schubert	Trockne Blumen üzerine çeşitlemeler
1996	F. Doppler	Valachian Airs üzerine çeşitlemeler
1996	G. Reibel	Flüt ve piyano için Eoliennes
1997	W.A.Mozart	Re Majör Konçerto (serbest kadans ile)
1997	M. Reverdy	Am stram gram
1998	F. Devienne	Mi Minör Konçerto no.7 (2. bölüm)
1998	L. Berio	Sequenza
1999	J.S.Bach	Mi Minör Sonat no.6
1999	G. Amy	üç etüd
2000	J.S.Bach	La Majör Sonata veya Si bemol Minör Sonat
2000	Isang Yun	Garak
2001		Flütte hiçbir ödül verilmemiştir
2002	P. Hindemith	Sonata
2002	F. Tanada	"F"
2003	F. Donatoni	"Midi" Solo flüt için
2003	J.S. Bach	Flüt ve Klavsen için Offrande Musicale
2004	B. Mantovani	Frûh
2004	J.S. Bach	Do minör Süit
2005	G. Benjamin	Flüt solo için Flight
2005	G.P. Telemann	Fantezi No 7
2006	Y. Taira	Kadans 1
2006	A. Vivaldi	Do minör Konçerto
2007	C.P.E. Bach	La Majör Konçerto
2007	Y. Hachimura	Maneira flüt solo için
2008	J.S. Bach	Do Majör Sonat
2008	B. Mantovani	Frûh
2009	H. Holliger	(E)cri(t) flüt solo için
2009	F. Martin	Flüt ve piyano için Ballade

**EK 5 TARİHSEL SIRALAMADA BESTECİLER VE YAZDIKLARI ESER
SAYILARI**

**1824- 1890 Yılları Arasında Paris Konservatuvarı İçin Morceaux Impose Yazan
Besteciler ve Eser Sayıları**

Besteci	Eser Sayısı
1. H. Altes	11
2. B. Berbiguier	1
3. G. Briccialdi	1
4. Th. Boehm	1
5. J. Demersseman	2
6. L. Dorus	1
7. P. J. Lindpaintner	1
8. J.L. Tulou	39
	57 eser

**1891- 1930 Yılları Arasında Paris Konservatuvarı İçin Morceaux Impose Yazan
Besteciler ve Eser Sayıları**

1. J. Andersen	2
2. H. Altes	1
3. J. Aubert	1
4. A. Bachelet	1
5. H. Busser	3
6. A. Casella	1
7. C. Chaminade	1
8. M. Delmas	1
9. J. Demersseman	3
10. A. Duvernoy	1
11. G. Enesco	2
12. G. Faure	3
13. P. Gaubert	4
14. L. Ganne	2
15. A. Georges	1
16. G. Hue	1
17. F. Langer	2

18. L. Moreau	1
19. J. Mouquet	1
20. W. A. Mozart	2
21. M. d'Ollone	1
22. A. Perilhou	2
23. P. Taffanel	1
	38 eser

**1931- 1970 Yılları Arasında Paris Konservatuvarı İçin Morceaux Impose Yazan
Besteciler ve Eser Sayıları**

1. T. Aubin	1
2. J. Bondon	1
3. M. Le Boucher	1
4. R. Boutry	1
5. E. Bozza	1
6. F.J. Brun	2
7. H. Busser	2
8. R. Casadesus	1
9. L. Cortese	1
10. Ch. Chaynes	1
11. J. Dupont	1
12. H. Dutilleux	1
13. G. Enesco	1
14. L. Ganne	1
15. Ph. Gaubert	2
16. N. Gallon	1
17. R. Gallois-Montbrun	1
18. G. Hubeau	1
19. G. Hugon	1
20. J. Ibert	1
21. A. Jolivet	1
22. G. Keller	1
23. H. Martelli	1
24. J. Mazellier	1
25. O. Messiaen	1
26. W.A. Mozart	3

27. C. Pascal	1
28. E. Passani	1
29. A. Pépin	1
30. P. Petit	1
31. M. Poot	1
32. J. Rueff	1
33. A. Roussel	1
34. P. Sancan	1
35. A. Szalowski	1
36. H. Tomasi	1
	41 eser

**1971- 2009 Yılları Arasında Paris Konservatuvarı İçin Morceaux Imposé Yazan
Besteciler ve Eser Sayıları**

1. J. Andersen	1
2. G. Amy	2
3. P.Ancelin	1
4. J.S. Bach	11
5. C.P.E. Bach	3
6. M. Bleuse	3
7. A. Bernaud	1
8. L. Berio	1
9. G. Benjamin	1
10. S.Bortoli	1
11. P. Boulez	2
12. Th.Brenet	1
13. J.Castarede	1
14. J.Charpentier	1
15. M. Constant	2
16. C.Debussy	1
17. J.M.Defaye	1
18. G.Delerue	1
19. E.Denisov	1
20. F.Devienne	3
21. F.Doppler	1

22. F. Donatoni	1
23. R.François	1
24. C.Halffer	1
25. Y. Hachimura	1
26. P.Hindemith	1
27. H. Holliger	1
28. B.Jolas	1
29. E.Köhler	1
30. B. Mantovani	2
31. F. Martin	1
32. M.Merlet	1
33. O.Messiaen	1
34. W.A. Mozart	14
35. I.Nodaira	1
36. S.Nigg	1
37. N.Paganini	3
38. P.Petit	1
39. J.Pleyel	1
40. S.Prokofiev	1
41. M.Rateau	1
42. G.Reibel	1
43. C.Reinecke	1
44. M.Reverdy	1
45. B.Romberg	1
46. F. Schubert	1
47. T.Takemitsu	1
48. Y. Taira	1
49. G.P. Telemann	1
50. A. Vivaldi	2
51. I.Yun	1
52. F.Tanada	1
	86 eser

KAYNAKÇA

KİTAP VE MAKALELER

ARTAUD 2005; Pierre-Yves, **Jolivet et La Flute**, Traversieres Magazine, Paris.

ANDREWS 1990; Charles, **Michel Debost Teaches How to Learn, Flute Talk**, Volume 9- No 5 (January) p/8-12

BARRERE 1928; Georges, **The Autobiography of Georges Barrere**.

BLAKEMAN 2005; Edward, **Taffanel: Genius of the Flute**, Oxford University Press, New York.

BLAKEMAN 1988; Edward, **Flute Fantaisie**, Susan Milan Chandos CD.

DE LORENZO 1951; Leonardo, **My Complete Story of The Flute**, The Citadel Press, New York.

DORGEUILLE 1986; Claude, **The French Flute School 1860-1950**, Tony Bingham, London.

FAURE 1989; Gabriel, **Gabriel Faure: A Life in Letters**, çev: J. Barrie Jones, Batsford, London.

GALWAY 1982; James, **Flute**, Yehudi Menuhin Music Guides, Shirmer, New York.

MARION Alain, **“Pierre Sancan’s Sonatine pour flute et piano”**, **Flute Talk**, Volume 6- No 10 (July/ August) p/16

PELLERITE 1978; James J., **A Handbook of Literature For The Flute**, Zalo Publications, Indiana.

ROUGNON 1969; Paul, **La Musique et Son Histoire**, Librairie garnier Frères, Paris.

TAFFANEL Paul, FLEURY 1927; Louis, **“La Flute” Encyclopédie de la Musique et Dictionnaire du Conservatoire**, Albert Lavignac et Lionel de La Laurencie, Paris.

TAFFANEL Paul, FLEURY 1923; Louis, **Methode Complete de Flute**, Leduc, Paris.

TOFF 1996; Nancy, **The Flute Book**, Oxford University Press, New York.

TEZLER

AHMAD 1980; Patricia, **The Flute Professors of the Paris Conservatoire 1795-1908**, Yüksek Lisans Tezi, North Texas State University, United States.

BOUCHER 1996; Philippe, **L’Ecole Française de Flute**, Mémoire de Pédagogie, Conservatoire National Supérieur de Musique de Paris, Paris.

CHASSAIN 1995; Laetitia, **Le Conservatoire de Paris, 1795-1995, Deux cents ans de Pedagogie**, Mémoire de Pédagogie, Conservatoire National Supérieur de Musique de Paris, Paris.

COOK 1991; Kathleen Roberta, **The Paris Conservatory and the “solo de concours” for flute 1900- 1955**, Doktora tezi, The University of Wisconsin, United States.

COLOSIMO 2001; Kelly Ann, **Andre Jolivet's Chant de Linos and the Paris Conservatory Morceaux de Concours**, Yüksek Lisans Tezi, The University of Nevada, United States.

GABARON 2005; Nicolas, **L'Enseignement de la Flute Traversiere, Histoire de la Constitution d'une discipline d'excellence en France**, Mémoire de Pédagogie, CEFEDM Rhône-Alpes, Lyon.

HEPYÜCEL 2009; Ceren, **19. Yüzyıldan Günümüze Fransız Ekolü ve Marcel Moyse'un Dünya Flüt Sanatına Etkileri**, Sanatta Yeterlik Tezi, Dokuz Eylül Üniversitesi, İzmir.

LATTIMORE 1987; Lee, **Les Morceaux de Concours de Flute du Conservatoire de Paris: a structural comparison of selected works of Jean Louis Tulou and Joseph Henri Altes**, Doktora Tezi, North Texas State University, United States.

MC VINNEY 1994; Barry Denis, **Paul Taffanel and Reinvention of Flute Playing for the Twentieth Century**, Doktora Tezi, The University of Texas at Austin, United States.

ÖZGEÇMİŞ

Ad, Soyad: Sezin ALICI

Doğum yeri ve yılı: Bursa - 1978

Yabancı Dil: Fransızca, İngilizce

Eğitim: Lisansüstü

Yüksek Lisans: 2007, Dokuz Eylül Üniversitesi, Güzel Sanatlar Enstitüsü,
Müzik Anasanat Dalı

Lisans: 2005, Bilkent Üniversitesi Müzik ve Sahne Sanatları Fakültesi,
Müzik Anasanat Dalı

2003, Ecole National de Musique de Ville d'Avray, Paris

Lise: 1996, Bursa Anadolu Güzel Sanatlar Lisesi

İş tecrübesi: 2004-2005 Uludağ Üniversitesi Eğitim Fakültesi Güzel
Sanatlar Bölümü Müzik Eğitimi Anabilim Dalı
2005-2010 Muğla Üniversitesi Eğitim Fakültesi Güzel Sanatlar
Bölümü Müzik Eğitimi Anabilim Dalı

Alınan Burs ve

Ödüller: 2001, Moin Sartoux, Bölgesel Flüt Yarışması, birincilik ödülü
2002, A travers la Flute, Duo kategorisi, birincilik ödülü
2002, Leopold Belan Flüt Yarışması, Paris, ikincilik ödülü
2003, UFAM Flüt Yarışması, Paris, mansiyon
2003, 10. Paris Hector Berlioz Konservatuvarı Flüt Yarışması,
Birincilik ödülü